Ion Drăgușanul - Întâia carte a pierzaniei

Ion Drăgușanul

ÎNTÂIA CARTE A PIERZANIEI

Fundația Culturală a Bucovinei

Editura - Bucovina viitoare -

*Editura "**Bucovina viitoare**", acționari: MBH Rădăuți, ECUATOR HOLDING Ipotești, REMCET Suceava, TRUST ORIZONT Suceava, ROINVEST BUCOVINA, FLORAND Fălticeni, PRODCARNSUIN Suceava, ORIZONT 2000 Suceava, MOBILEXTRA C-lung Moldovenesc, Ion Drăgușanul.*

Consilier editorial: Nicolae Cârlan
Coperta: Ioana Nistor
Tehnoredactare computerizată: Rose Ifiode
Tipar executat la
SC POLIGRAF SRL Suceava, str. Cernăuți, nr. 55
decembrie 1998

I.S.B.N. 973 - 98650 - 8 - 9

Ion Drăgușanul

Întâia carte a pierzaniei

Fundația Culturală a Bucovinei
*Editura "**Bucovina viitoare**"*
1998

Se dedică "triunghiului"

Andrei, Cozmina, Viorica.

Câteva tipologii sucevene

*Cartea aceasta, prima dintr-un număr neprecizat de **cărţi ale pierzaniei**, schiţează câteva tipologii sucevene, pe fondul unei solide experienţe jurnalistice. Dar, în ciuda "ancorării" în realitatea imediată, **Întâia carte a perzaniei** se vrea şi este o ficţiune în care personajele, croite după modele reale, evoluează după canoanele unei strategii literare. Nimeni nu se poate şi nu are voie să se identifice într-un anume personaj, pentru că, în fond, toate personajele sunt... autorul. Autorul, adică Ion Drăguşanul, care recidivează în proză, după un prim roman cu intrigă planetară (**Omul de sacrificiu**, semnat cu numele personajului principal, **Anthonny Andrew Rich**), dar încă mai ezită să recidiveze şi în poezie, după apariţia unei cărţi cât palma, **Opriţi planeta, eu vreau să cobor!**, salutată şi premiată de **Fundaţia Culturală a Bucovinei**.*

Dumitru CUCU

Preşedintele Fundaţiei Culturale a Bucovinei

O realitate alarmantă

*Romanul **Întâia carte a pierzaniei** este, de fapt, un fragment dintr-o **comedie umană** cu intrigă localizată. În ciuda aparenţelor, acest prim roman "sucevean" al lui Ion Drăguşanul nu este o carte agresivă, ci un amestec de veselie şi de tristeţe, un fel de a face haz de necaz într-o societate aparent democratică, o societate în care securitatea conduce pluripartit. Faţă în faţă cu realitatea pe care râvneşte să o înţeleagă, autorul apelează la câteva speculaţii plauzibile, care te pot pune pe gânduri. Ca personaj al romanului, pe mine nu mă interesează cât de realist m-a portretizat autorul. Eu încep să mă tem că, dincolo de personaje, **Întâia carte a pierzaniei** prezintă o realitate alarmantă şi că amintitele speculaţii plauzibile pot schiţa un adevăr pe care noi încă nu l-am zărit, dar asta nu înseamnă că el nu există.*

Constantin SOFRONI

Primarul Sucevei

Povara gloriei

Senatorul Kolea Drojdiuk, frumos ca un crai în raglanul de culoarea oţelului, trece mândru prin centrul oraşului, lăsându-se admirat, la ceas de preumblare, de mulţimea alegătorilor. *Îs brava, bisău' meu!* cugetă vrednicul parlamentar, în vreme ce face cruci smerite în faţa bisericii din faţa fostei judeţene de partid. Şi lumea, în trecere prin oraş, într-adevăr, întoarce capul, privindu-l cu o schiţă de zâmbet. *Povara gloriei!* oftează cu sufletul uşurat bravul nostru ales, înainte de a se hotărî să o apuce bărbăteşte spre Gloria Partidului, crâşma din ograda Arhiepiscopiei, rezervată numai obrazelor subţiri.

- Vă salut, domnule senator!

Drojdiuk tresare şi constată cu bucurie că salutul vine din partea unui deputat al opoziţiei, profesorul de socialism ştiinţific Bazil Fudulu, aşa că îşi trăieşte gloria cu şi mai mare intensitate.

- Dom' profesor, stai o lecuţă, ce te grăbeşti aşa!?

Deputatul îl măsoară din cap până în picioare, dar nu zice nimic.

- Profesore, zău că merită să te baţi pentru popor, bisău' lui! Uite, nu-i om-alegător care să nu întoarcă

după mine privirile zâmbitoare!

Kolea Drojdiuk îşi trece dreapta pe după şale ca să priceapă obştea municipală că el este napoleonul nostru cel de toate zilele.

- Vezi, profesore, nu-i sucevean să nu cate spre mine cu zâmbete de recunoştinţă!

- Cum să nu cate, zâmbitori, spre dumneata, dacă ţi-s uzi nădragii! răspunde opozantul cu insatisfacţia de a fi zărit în compania băţosului senator al puterii.

Drojdiuk pleacă fruntea de zeitate provincială, îşi priveşte nădragii, apoi zice satisfăcut:

- De la sudoarea scursă trudind pentru popor, de la asta mi-s uzi budigăii, profesore! Dar nu-i nimic, intru la prefect să mi-i usce.

*

Când deschide uşa casei, Romeus Clocotici zăreşte, în stradă, liniile provocatoare ale unui Mercedes de culoarea vişinei putrede, la care visează de o viaţă, şi, zărind maşina, se simte excitat până la ejecţie. *Frumoasă, dom'le, te poate băga în draci, te poate împinge la viol, la crimă, la trădare!*

- Bună seara, domnule procuror!, freamătă, onctuos, o voce prin preajmă, dar Clocotici are simţurile zăvorâte; el îşi trăieşte, asemeni marilor eroi ai antichităţii, doar lăuntric mistuitoarea pasiune.

Amurgul, sulemenit ca o femeie frumoasă, se apleacă şi se oglindeşte lasciv în imensitatea vişinie a

capotei maşinii. *Trebuie să fie minunat să răstigneşti o femeie pe o astfel de capotă şi să faci dragoste, simultan, şi cu maşina, şi cu femeia!*

- Mă iertaţi că vă deranjez la ora aceasta...

Din prag, măruntac şi cu un aer de obraznică slugărnicie, îi surâde un individ vag cunoscut.

- Sunteţi proprietarul Mercedesului? întreabă Clocotici cu nedisimulată invidie.

- Da' de unde! Sunt doar un biet comisionar, care v-a adus şi doreşte să vă predea în bună stare maşina care vă aparţine, cumpărată de dumneavoastră, din târgul nostru de maşini, de la domnul Calistru Popescu...

De uimire, Romeus Clocotici uită să-şi mai acopere ejecţia cu poalele halatului de casă. Iese în stradă şi dă târcoale Mercedesului, fără să-i pese că-l văd vecinii şi trecătorii sau că insul acela, Calistru Popescu, zis "Contele", e şeful hoţilor de buzunare din judeţ, şi că nu se cade ca un procuror să primească un astfel de peşcheş de la un individ pentru care s-au deschis o mulţime de dosare penale.

- Azi eşti în mare formă, Romy! susură, în apropiere, vocea unei feminine.

- Mda, mi-am luat maşină! exclamă, extaziat, Clocotici şi-abia acum observă că privirile Gerdei Beisadoff s-au fixat, amuzante, pe gâlma şliţului. Te fac o plimbare de probă, Gerda?

Femeia îşi aminteşte, brusc, de bărbatu-su, care o

aşteaptă, acasă, de vreun ceas şi mai bine, apoi rosteşte cu voce strepezită:

- Dă-l dracului de idiot! Mergem!

- Ia deschide-mi minunăţia! se întoarce procurorul Clocotici spre măruntacul din prag, care se apropie şi îi întinde o cutiuţă din plastic de dimensiunea unui pachet cu ţigări, un fel de breloc de care este prinsă o singură cheie.

- Funcţionează cu telecomandă! exclamă Gerda. Dă-mi telecomanda să ţi-o deschid eu!

Nevasta vameşului Beisadoff se descurcă de minune. Face să coboare geamurile laterale şi să se deschidă portierele, fără să se apropie de maşină. *Numai o femeie fără cusur se poate înţelege cu o astfel de chestie*, cugetă Clocotici, apoi i se adresează Gerdei:

- Dacă vrei, poţi conduce tu.

El nici nu-şi poate închipui, deocamdată, cum s-ar putea descurca la volanul modernului Mercedes, aşa că urcă în dreapta şi aşteaptă, răbdător, apropierea femeii, pe care începe să o ghicească, pe sub ţoale, aşa cum îi este obiceiul.

- Să vă însoţim cu maşina noastră? întreabă măruntacul, arătând din cap înspre jeep-ul, populat cu patru gealaţi, parcat în apropiere.

- Nu-i nevoie! O maşină ca asta se probează în intimitate, surâde parşiv procurorul, iar insul cu fizionomie vag cunoscută aprobă înţelegător şi aproape

tot atât de parşiv.

Străbat oraşul cu calm, iar Romeus bagă de seamă că nu-i mare lucru să conduci o astfel de maşină. Numai cu telecomanda, care-i un moft - la urma urmei, o să mai aibă ceva probleme, dar în rest se descurcă.

- Costă mult? întreabă Gerda, la ieşirea din oraş.

- Mult prea mult, răspunde procurorul, pe neaşteptate înspăimântat. Mână mai iute! Asta-i făcută să alerge, să te scoată din minţi alergând!

Aleargă de parcă ar fugi de propria-i soartă, zboară, plutesc, apoi planează într-un lan de secară, dincolo de Vicovul de Sus. Femeia râde, hohoteşte demenţial sau dumnezeieşte până i se prăbuşeşte cerul înstelat în imensitatea irişilor ei obraznici

- Ce idee să parchezi într-un lan de secară!

Gerda coboară şi începe să danseze în luminile farurilor. Se roteşte odată cu cerul răsucit de puzderia stelelor şi râde, râde fără contenire, de parcă ar fi geloasă pe susurul vesel al motorului maşinii.

*

La Gloria Partidului, petrec, de câteva ore bune, membrii Delegaţiei Permanente a Consiliului Judeţean. Ospătăriţele trec, elegante, cu platourile doldora de bunătăţuri, în vreme ce aleşii provinciali desşurubează cu fason buteliile cu whisky, pentru că este la mare modă trascăul american. De după perdeaua vişinie, ca un general de armată, Georgel Năstase, as în materie de

protocol, coordonează vesela dezlănţuire a celor mai buni şi mai demni de respect dintre băştinaşi. De acolo, de pe reduta cartierului general al bunei serviri, Georgel observă poznele aleşilor şi dezamorsează posibilele nedorite consecinţe. De pildă, când ochiul lui vulturesc realizează că distinsul consilier Jurubiţă înşafacă, discret, bucatele din farfuriile vecinilor şi le bagă în buzunare, Năstase intervine prompt, expediind spre Jurubiţă o chelneriţă cu un pachet.

- E pentru doamna consilier, susură chelneriţa în auzul obturat al consilierului, dar Jurubiţă e atât de beat încât nu mai pricepe nimic, aşa că înşfacă peştele pane din farfuria consilierului Scorţeanu şi, după ce îl potriveşte, meticulos, între coperţile buletinului, îl îndeasă în buzunarul de la piept al cămăşii lui din mătase franţuzească.

În celălalt capăt al sălii, deputatul Zachar Nicolaescu, zice cu glas răsunător:

- Ruşii sovietici m-au opresat încă de la naştere, prin Sfânta Taină a Botezului, când mi s-a zis Zachar...

E roşu la faţă domnul deputat. De la natură şi de la o afurisită de diaree e roşu la faţă, fiind nevoit să părăsească, adesea, prea cinstita adunare pentru a se îndrepta glonţ spre grupul social. Aşa păţeşte şi acum, când vrea să explice cum l-au persecutat ruşii şi Ion Raţiu, şi când, oprindu-se panicat din discurs, face ochii cât cepele, apoi o zbugheşte pe uşă de parcă s-ar fi

pornit cutremurul.

Georgel Năstase îşi părăseşte discret punctul strategic şi se prelinge pe holul care duce la grupul sanitar destinat personalităţilor, un grup sanitar ale căror tronuri au fost cinstite, de-a lungul vremurilor, de fundurile onorabile ale unor bărbaţi de seamă, care au făcut istoria acestui judeţ, precum Miu Dobrescu, Traian Gârba, Costică Stoica, Gavril Moroşanu, Daniel Catargiu şi Ioan Băncescu. Ca să nu mai vorbim de oaspeţii de la Bucureşti, în frunte cu tovarăşul Nicolae Ceauşescu, cel care a fost împuşcat, în cele din urmă, dar asta nu înseamnă că trebuie scos din istoria grupului social al complexului Gloria Partidului, chiar dacă unii îl înjură pe bună dreptate.

Ajuns la uşa acestui adevărat memorial al Sucevei, Georgel furişă o privire profesionistă prin gaura cheii, apoi se retrage discret, iar, când bagă de seamă că, dinspre hotel, se apropie directorul Visarion, duce un deget la buze, sugerând linişte şi discreţie.

Visarion nu prea ştie cum vine chestia cu protocolul mărimilor, dar răspunde sugestiei, păşind pe vârfuri, deşi nu este nevoie, pentru că mocheta groasă de-un lat de palmă absoarbe orice zgomot.

- Ce-i, Georgele?

- Două personalităţi judeţene se relaxează în interior, şopteşte Georgel. Munca de conducere e sisifică, domnule director, aşa că personalităţile conducătoare

au dreptul şi la relaxări pe care noi nu le putem înţelege întotdeauna, mai ales că am trăit atâta vreme sub comunism şi suntem alteraţi de mentalităţi.

- Cine şi cui i-o trage? întreabă, fără perdea, directorul Consiliului Judeţean, apoi deschide larg uşa grupului sanitar, dornic să se înfrupte din fâsticeala cucoanei pe care o va surprinde în flagrant delict. Dar, cum deschide uşa, Visarion face ochii cât cei de odinioară ai deputatului Zachar Nicolaescu.

În sala pisoarului, doctorul rural Marţian Popescu trudeşte, din picioare, asupra unui fund grăsuliu şi păros, fund care, nu mai încape îndoială, aparţine altui consilier judeţean din Delegaţia Permanentă.

Visarion citise prin fiţuicile judeţene cum că s-ar fi extins molima poponarismului, dar nu crezuse niciodată că aşa ceva ar fi posibil într-un ţinut în care amorul tradiţional pare să funcţioneze ireproşabil. Cei doi sunt atât de transpuşi încât nici nu sesizează prezenţa intrusului. Gâfâie de gândeşti că, îndată-îndată, crapă.

Georgel Năstase, fin psiholog, având şi rutina observării reacţiilor personalităţilor în cele mai surprinzătoare momente, îşi înşfacă directorul şi îl conduce spre peluza din faţa Hotelului Gloria, fiind de aşteptat ca Visarion să-şi vomite sufletul. Dar peluza, din păcate, e ocupată de deputatul Zachar Nicolaescu, care are de tras ponoasele deranjamentului stomacal. Onorabilul nostru reprezentant în legislativul patriei stă

pe vine, lângă o tufă de trandafiri, şi e atât de extaziat de simbolul electoral al partidului său încât nici nu bagă de seamă că a uitat să-şi dea jos pantalonii.

*

Zamostene Barbilian, marele poet al urbei, consumă propolis. Zanostene e un tragic, în felul lui, şi are acută nevoie de un fetiş ingurgitabil, care să-l ajute să înoate voiniceşte, dus de valul metaforei cu dichis pe oceanul dintre naştere şi moarte. În fiecare dimineaţă, poetul ronţăie cantităţi imense de propolis, şi-abia după aceea iese în oraş pentru a încerca cu unghia membrana realităţii, din care se inspiră ca nimeni altul. Membrana asta a realităţii e asemeni unei băşici de porc, confecţionată din vezica urinară a unei suine uriaşe, dar numai în zilele nenorocoase, cum ar fi cele în care plouă mocăneşte şi cele în care Zamostene eşuează romantic în tentativa de a se lăsa ales preşedinte al unui nou comitet sau al unei alte comiţii care nu-şi are alt rost pe lume decât acela de a-l urieşi pe poet în luciul luminos al oglindei în care îşi scufundă, adesea, privirile trudite, dar curioase să-i descifreze chipul în aburul tulburatec al posterităţii. Şi mai sunt zile la fel de urinare, ba poate şi mai şi, zile care-l scot din minţi pe marele poet Zamostene, zile în care se simte parcă scufundat în vezica unei suine preistorice, şi anume acelea în care aude vorbindu-se cu decenţă despre rivalul lui de vreo două decenii întru glorie locală, Marcian Bârgaie.

Este la fel de surprinzătoare ura lui Zamostene pentru Marcian ca şi transparenţa impusă în istorie de Mihail Gorbaciov, mai ales că Bârgaie a fost cel care l-a scos, în urmă cu decenii bune, din subsolul bântuit de şoareci ai unei biblioteci obscure pentru a-l zvârli pe piaţa insalubră a gloriei literare.

- Bătrâne, fii alături de mine şi n-o să-ţi pară rău!, i-a zis, pe vremuri, Bârgaie, introducându-l la cantina şi la bufetul partidului comunist şi în cele trei-patru magazine discrete din care se aproviziona numai nomenclatura.

Şi tot Bârgaie a fost cel care, vorbind unde trebuie şi cu cine trebuie, a reuşit să-l înşurubeze pe Zamostene într-un apartament cu patru camere, situat în buricul târgului, în sânul lui Avram al activismului de partid. Problema s-a rezolvat simplu, stupid şi revoltător de simplu, ca să nu-l determine pe Zamostene să nu treacă, urgent, la mestecat propolis. Marcian Bârgaie participa la un dineu cu tentă culturală şi, când deja se aghezmuise uşor şi începuse să se simtă minunat, s-a apropiat de el Miu Dobrescu, primul secretar al judeţului, care l-a întrebat cu nedisimulată afecţiune.

- Ce mai e nou prin viaţa noastră literară, tovarăşe Marcian?

Bârgaie, care avea un simţ de adaptare la neprevătut atât de rapid încât ar fi putut face să piară de pizmă şi de inimă rea chiar şi un şarpe cu clopoţei, a reacţionat

imediat în folosul amărăşteanului de confrate.

- S-a ivit un poet de mare talent, tovarăşe Miu, un adevărat Shakespeare al materialismului dialectic, dar n-are unde locui.

Miu Dobrescu, om cumsecade şi cu respect deplin faţă de artişti, s-a impresionat până la lacrimile pe care avea să le plângă abia după Revoluţie.

- Să-l ajutăm, tovarăşe Marcian! Nu putem lăsa posteritatea să ne acuze că ne-am abandonat poeţii în mizerie!

A doua zi, Zamostene Barbilian devenea noul chiriaş al unui apartament pe care şi-l disputau cu încrâncenare doctorii, procurorii, judecătorii şi directorii din oraş.

- Cine-o fi şi Zamostene ăsta?!, s-au nedumerit şi înfuriat elitiştii şi nomenclaturiştii vremi, supăraţi că vine un neica nimeni şi le suflă bunătatea de locuinţă de sub nas.

- E poet, a răspuns cu smerită cucernicie primarul oraşului. Tovarăşul prim secretar afirmă că el va fi primul Shakespeare al materialismului ştiinţific.

Începând din clipa aceea, valoare lui Zamostene Barbilian n-a mai fost pusă de nimeni la îndoială. Devenise deja celebru, chiar dacă nu apucase să-şi publice marea operă, pentru că în comunism nu existau fundaţii umanitare care să finanţeze viitorul literar inconfundabil al micului Shakespeare din Suceava. Dar tot din clipa aceea, Zamostene a prins să-şi urască atât

de pătimaş binefăcătorul încât i s-au pungit ochii de nesomn şi de consum exagerat de propolis.

*

- Dacă vrei să înveţi să mori, trebuie să te muţi într-un oraş, într-o aglomerare de orgolii, de disperări, de singurătăţi! declamă Ioan Manole, poetul care a făcut Revoluţia cu un volum de Eminescu sub braţ, fiind îndepărtat din istoria cetăţii, după doar câteva zile, când şi-a uitat cartea aceea groasă şi indispensabilă în dormitorul iubitei.

- Prostii! protestează Gavril Moroşanu, primul primar democrat al judeţului. De-abia acum vom învăţa cum se trăieşte, de-abia acum ne vom naşte cu adevărat!

În ziua următoare, încă din zori, se publică decizia prin care se acordă fiecărui sucevean câte un loc de muncă. Peste un ceas, un masiv import de pulpe de pui populează galantarele oraşului. Timp de o eternitate lascivă, urbanii se răsfaţă culinar din binefacerile democraţiei.

Întâia sosire a Mesagerului

Deşi trecut, oficial, în rezervă, Tudor Zmeură, zis Fliuşcă, fost colonel de securitate, are încă o mulţime de treburi de făcut în slujba ţării. Securitatea a rămas braţul viu al poporului, un serviciu secret de primă mână, care-i pune pe jar pe trupeţii celorlalte servicii secrete planetare, care cer, prin glasurile emisarilor politici, desfiinţarea securităţii. *Care securitate?* tresar politicienii români. *Securitatea a fost desfiinţată, iar SRI, aflat sub deplinul dumneavoastră control, este cu totul şi cu totul altceva!* Străinii ştiu chestia asta cu îngenuncherea SRI, tot atât de bine cum ştiu că abia acum, după desfiinţare, securitatea a devenit cu adevărat puternică. Puternică pentru că, după metoda KGB, s-a transformat într-o ocultă care s-a lansat în afaceri, iar sub masca afacerilor angajează un război extrem de periculos, care se poate solda cu consecinţe imprevizibile.

Tudor Zmeură nu face parte din trupele speciale ale acestei adevărate masonerii naţionale; e prea bătrân pentru asta. Îl doare inima când constată că vârsta îl împiedică să se vânture prin ţările lumii, acolo unde se pregăteşte contraofensiva terorismului global, o

contraofensivă în care şi securitatea se angajează extrem de subtil. Într-o bună zi, cineva o să sune la Casa Albă şi o să avertizeze că America a fost îngenunchiată. În clipa aceea, subsolurile marilor oraşe ale planetei vor fi fost căptuşite cu bombe atomice, făcând inutile toate scuturile cosmice, oricât de sofisticate şi de costisitoare ar fi ele. Teroarei dolarului i se va răspunde cu teroarea nucleară. Va fi suficient să explodeze o astfel de bombă la San Francisco, de pildă, şi omenirea va trece sub ascultarea altui stăpân. Dacă va ajunge să trăiască şi clipa aceea, Tudor Zmeură se va simţi extrem de fericit. Chiar dacă obolul adus de el cauzei este aproape insignifiant. Sau măcar aşa poate fi perceput de unii.

Tudor Zmeură se ocupă cu conservarea puterii judeţene prin pluripartitism. Are grijă ca toate partidele să fie penetrate şi apoi dominate de oamenii securităţii. Muncă de titan, pentru că foştii informatori şi-au cam luat nasul la purtare şi trebuie să-i mirui temeinic cu dosarele secrete ca să-i poţi readuce pe calea cea bună. De pildă, Coriolan Scorţeanu, care este pe cale să devină eminenţa cenuşie a politicii judeţene şi care poate servi interesele securităţii în zona germană. Nemţii plănuiesc autonomizarea Bucovinei, pe care vor s-o colonizeze cu conaţionalii de la Don-Lenau şi de la Irkuţk. Au desfăşurat în întreaga Bucovină un dispozitiv impresionant şi recrutează de zor lideri de opinie care să manipuleze populaţia înspre a fi favorabilă

autonomizării, în cazul organizării unui referendum.

Coriolan Scorţeanu ar fi ideal pentru o misiune de penetrare. Lacom până la a provoca dezgustul, Scorţeanu s-a lansat în afaceri şi în politică, ocupând o mulţime de funcţii bine remunerate prin tot felul de comitete şi comisii. Împuşcă banul din mers, trăieşte pe picior mare, dar fără să renunţe la mai vechea lui meteahnă de a avea amante selectate numai din rândul cadrelor sanitare. Tinere sau bătrâne, toate îl excită pe Scorţeanu, dacă sunt doctoriţe.

De fapt, cu o chestie de asta îl şi are Zmeură la mână, încă de pe vremea anilor de glorie ai fostului regim. Scorţeanu a chiuretat o amantă fălticeneancă, într-o garsonieră de pe Mărăşeşti, iar biata femeie a fost, după aceea, la un pas de moarte. A ieşit tărăboi, miliţia a declanşat o anchetă şi, când procuratura se pregătea să elibereze mandatul de arestare, a intervenit el, colonelul Zmeură, cerând să-i fie remis dosarul, iar chestiunea să fie muşamalizată urgent în numele interesului de stat. Tot atunci, colonelul a aranjat, în antecamera generalului Vlad, ca tocmai Scorţeanu să fie nominalizat ca specialist român trimis în Australia pentru derularea unui masiv import de cactuşi ornamentali, destinaţi esplanadei din faţa Palatului Poporului.

*

După o vizită în America, condimentată cu declaraţii

de presă interpretabile, după o vâlvoasă luare de poziţie a ciracilor puterii, Emil Constantinescu se refugiază, măcar pentru o zi, în Bucovina. Se simte ca o vietate vânată sau ca un dansator pe sârmă, se ştie părăsit, jucărie stricată aruncată în conul de umbră al zilei. Ca un însetat rătăcit prin pustiuri visează la picătura de apă vie pe care o reprezintă încrederea concetăţenilor. De asta vine la Suceava cu avionul închiriat de Cataramă şi în compania câtorva fruntaşi liberali, unul mai cârcotaş decât celălalt, dar toţi mimând dorinţa reunificării liberale, pentru a sorbi din sinceritate, pentru a-şi reîncărca bateriile cu bucurii netrucate, cu prietenii dezinteresate.

Pe Aeroportul Salcea, nu-l întâmpină decât viceprimarul Bogdan Bicsi, care riscă să fie suspendat din funcţie pentru că-şi face datoria de gazdă, de Florin Boeru şi de câţiva dintre prietenii acestora. Oficialii sunt bine ţinuţi în frâu de prefectul Băncescu, aşa că, în ziua aceasta ploioasă şi rece, preferă să se prefacă a nu fi prins de veste despre sosirea viitorului Preşedinte al României. Primarul Toma, de pildă, serveşte ceaiul împreună cu principalii lui colaboratori, în cabinetul pe care îl ocupă, temporar, pe merit, dar fără prea multă eficienţă. Preşedintele Consiliului Judeţean, Costcă Sofroni, care nu simpatizează nici cu puterea, nici cu opoziţia, se pregăteşte pentru primirea lui Constantinescu, dar nu simte nevoia să-l întâmpine pe

aeroport. Cât despre poliţie, care ar fi avut obligaţia să-i asigure protecţia principalului contracandidat al lui Ion Iliescu, aceasta profită de faptul că se găseşte în alertă de gradul zero, datorită "bombei Vetei Borş", care explodase cu o zi înainte, şi evită cu dibăcie traseul omului numărul unu al opoziţiei. Cu ocazia precedentei vizite, colonelul Ionel Tcaciuc organizase, din proprie iniţiativă, o astfel de protecţie, trăgând ponoasele unei aspre muştruluieli. Abia când a explicat că nu din partizanat politic, ci doar din probitate profesională a luat măsurile pe care le-a crezut necesare, colonelul Tcaciuc a scăpat de un viitor tulbure şi nemeritat. În definitiv, făcuse un lucru bun. Un atentat la viaţa liderului opoziţiei ar fi dăunat imaginii României în lume, lucru la care ţin enorm toţi ştaifiştii puterii zilei.

Viceprimarul Bogdan Bicsi îl aşteaptă pe Emil cu pâine şi sare, ba şi cu suflet prietenos, de om tânăr şi nepervertit de politică. Poartă eşarfa tricoloră, dând un aer oficial gestului său. Prin Bogdan, întreaga Bucovină îşi salută oaspetele. Chestia asta i-ar fi putut folosi mai târziu lui Bogdan, dacă şi-ar fi dorit-o sau dacă şi Emil Constantinescu, asemeni tuturor politicienilor, n-ar suferi de atrofierea memoriei sub molima gloriei

După ce gustă din colacul băştinaş, pe care îl poartă pe braţe ca pe sfintele moaşte o salariată din primărie, Emil Constantinescu zăreşte, mai la fereală, vreo şase-şapte indivizi dubioşi, spre care se îndreaptă glonţ şi îi

salută cu exces de amiciţie. Inşii în cauză robotesc la ziarul *NordPress*, şi socot vizita ca fiind un eveniment. Nu le pasă că reprezentanţii puzderiei de posturi de radio şi de ziare locale absentează pentru a fi pe placul bravului nostru prefect. Ei ştiu că poţi pricepe care echipă de fotbal este mai bună doar după o confruntare directă. În consecinţă, visează la clipa în care opoziţia actuală va deveni putere şi viceversa, iar Emil Constantinescu va fi Preşedinte. Atunci, desigur că nu vor mai încape pe aeroport de concurenţa celor care absentează astăzi, dar nu-i bai.

Pentru câteva minute, în salonul oficial al Aeroportului Salcea, ziariştii se află în centrul atenţiei, pentru că sunt puşi să povestească despre explozia bombei care a curmat viaţa ofiţerului Mihai Alupoaie. Viorel Cataramă se interesează câţi copii are eroul şi hotărăşte, pe loc, să-i asigure urmaşului acestuia un fel de pensie viageră care să-i asigure independenţa materială până la terminarea facultăţii. Şi chiar se ţine de cuvânt, depunând într-un cont 5 000 de dolari, care pot fi scoşi, în tranşe, doar în perioada anilor de studenţie. Până atunci, familia Alupoaie are un venit sigur şi consistent doar din dobândă.

La Suceava, coloana de maşini înjghebată ad-hoc parchează în faţa sediului liberalilor. Constantin Ticu Dumitrescu, singurul ţărănist din delegaţie, trage o fugă până la SRI ca să-l supună unei stupide verificări

inopinate. Ceilalţi, adică liberalii bucureşteni, Emil Constantinescu, Florin Boeru, Bogdan Bicsi şi nordpresiştii se îndreaptă, agale, spre Palatul Administrativ, în care intră pe uşa din dos, pentru că uşa din faţă a fost ferecată cu şapte lacăte din ordinul prefectului. În biroul lui Constantin Sofroni, se beau sucuri şi cafele şi se servesc fursecuri. Se schimbă fraze convenţionale, are loc un adevărat troc al frazelor fără conţinut, apoi se iese, tot pe uşa din dos, pentru a se mărşălui spre Primărie.

Surprinşi de neanunţata vizită, şefii de servicii îşi abandonează ceştile cu ceai, iar primarul Toma se simte penibil. În definitiv, trebuia să fie anunţat că va avea oaspeţi nepoftiţi, nu să fie luat pe nepregătite. Gheorghe Toma n-a fost niciodată un bădăran şi, cu toate că nu simpatizează cu Constantinescu, l-ar fi primit pe acesta ca un gentleman, ar fi intrat în jocul de-a ospitalitatea. Liberalii Quintus, Cataramă, Cerveni şi tot neamul lor se aşează în faţa abandonatelor ceşti cu ceai pentru a purta un dialog insipid, iat Emil pleacă la grupul social, îşi dă cu apă rece pe faţă, apoi aşteaptă să se zvânte, pentru că în primărie nu există hârtie prosop sau igienică, iar viitorul Preşedinte al României şi-a uitat batista acasă. Pe hol, ziaristul Vichenti Cosma, care nu-şi uită batista, pentru că este proaspăt căsătorit şi are cine-i atrage atenţia, îi oferă batista sa, dar Emil preferă zvântarea naturală. Oricum, îi zâmbeşte cu recunoştinţă

localnicului, dar, din păcate, zâmbetele marilor personaje ale istoriei nu se pot arhiva decât după clipa în care afurisita aceea de istorie începe să fie la cheremul lor.

Prin jurul amiezii, se sfinţeşte Clubul Liberal. Doi preoţi, pătrunşi de importanţa lor istorică şi creştinească, opresc timpul în loc. Emil face cruci cucernice, atent la blitz-ul fotoreporterului Doru Halip. Pişcherul de fotograf reuşeşte un instantaneu cu oaspetele ducând dreapta la buric, şi-atunci Emil duce mâna la frunte şi rămâne stană până ce Halip, zâmbind cu înţelegere, îl fotografiază şi aşa. Una este, pentru un viitor Preşedinte de ţară, să rămână în istoria foto cu mâna la frunte, şi alta este să se nemurească în poziţii interpretabile. Iar Constantinescu ţine la imagine ca popii la tămâie.

Peste vreun ceas, când cădelniţarii termină cu sfinţirea, venerabilul liberal Caramzulescu începe un discurs interminabil despre tradiţia cluburilor liberale. Toţi cei de faţă cască de le troznesc fălcile, iar Cataramă mai straşnic decât toţi. Numai Constantinescu afişează o imagine de om concentrat, care nu vrea să scape nici un detaliu al expunerii, de parcă de fiecare detaliu i-ar depinde viaţa. Numai Dumnezeu ştie pe unde-i zboară gândurile sau cu câtă vrăjmăşie îl înjură pe liberalul bătrân cât veacul care nu se mai opreşte din frăzuială.

*

Chiar dacă e o femeie bogată, ba chiar cumplit de

bogată, Nada Rareş nu are trecut în istoria urbei şi nici în darabana prezentului nu-şi bate imnul de război, deşi e o amazoancă autentică, lacomă şi nemiloasă, capabilă de pasiuni devastatoare şi de cumplite răzbunări. Îi place să se zbată într-un anonimat lasciv, ţinându-se departe de viaţa mondenă, pe care o dispreţuieşte profund. În fiecare zi, drept consecinţă a acestui dispreţ nobiliar, Nada cară pe sine câte o jumătate de kilogram de aur. Aurul înseamnă un fel de provocare adresată oraşului şi, totodată, expresia dezgustului ei faţă de societatea zilei, pauperizată şi îndobitocită de atâtea probleme.

Trecută binişor şi subţiată de prea multă pasiune, ultima rareşoaie a urbei încă mai păstrează urmele unei frumuseţi devastate, o frumuseţe pe care o redescoperă doar masculii cu funcţii, în zilele în care îşi îngăduie să îngurgiteze cantităţi uriaşe de Ballantines, iar personalitatea lor sufocată de prerogative şi de autocraţia jumătăţilor conjugale, provocată fiind, îşi dă în petec. La beţie, chiar şi o autoritate respectabilă devine om ca toţi oamenii, sângele prinde să-i pulseze urieşeşte prin vene, iar autoritatea devenită bărbat începe să-şi dorească, aproape animalic, o aventură extraconjugală. Nada Rareş cunoaşte psihologia masculului autohton atât de bine, încât nu ratează nici o ocazie de a transforma excesul de adrenalină în cauzalităţi istorice. Iar istoria, recunoscătoare, a impus-

o pe Nada Rareş, în doar câţiva ani, drept cea mai bogată feminină a judeţului, proprietară a numeroase terenuri şi locuinţe, a câtorva buticuri cu coloniale şi femei gonflabile, beneficiară a unui cont în bancă de câteva miliarde grele.

Uriaşa avere a Nadei Rareş are o poveste ciudată şi pe deplin surprinzătoare. Amazoanca îmburghezirii româneşti nu şi-a zidit imperiul financiar pe seama creşterii adaosului comercial, a speculei cu mărfuri sau pe alte trivialităţi comerciale la fel de anodine. Gloria ei materială s-a edificat pe sex şi pe procese, două domenii ale civilizaţiei umane în care excelează. E greu de crezut că ar exista vreo avere consistentă, lăsată de cineva moştenire urmaşilor săi, care să nu fi încăput, în cele din urmă, în ghearele lacome şi împodobite cu aur ale Nadei Rareş. Pentru gloria ei trudesc poliţişti, avocaţi, procurori, judecători, pentru gloria ei falsul devine adevăr absolut, iar adevărul absolut - o chestiune nesemnificativă pentru ochii veşnic legaţi ai Justiţiei.

- Femeia asta e dracul gol!, exclamă, când îşi aminteşte de amanta lui de odinioară, colonelul Potârniche.

- Numai ea mă merită!, cugetă în sentinţe un magistrat cu o căpăţână ca un pui de găină ieşit prematur din ou şi care, tocmai de aceea, nu a mai avut niciodată o amantă.

- Trebuie să fie ceva de sexul ei, dacă s-a dat în vânt

după el atâta şefăraie!, cugetă, pofticios, maiorul Tănasă, şeful neoficial al lumii interlope a judeţului.

Numai bărbatul legitim al amazoancei, un bătrân decrepit, care priveşte cu nostalgie spre cimitirul din deal, este de altă părere, dar părerea lui nu contează. Revoluţia l-a transformat dintr-un personaj important al urbei într-un nimeni şi tocmai de asta nu mai are nici măcar autoritatea de a emite păreri.

*

După Revoluţie, la care a subscris cu înţelepciune, marele poet Zamostene Barbilian îşi triplează cantitatea zilnică de propolis, semn că trăieşte o mare dramă existenţialistă. La drept vorbind, Revoluţia l-a dezamăgit profund şi l-a jignit până în măduva oaselor.

- Cum, domnule, tot Marcian să răspundă de cultură? Până când să îndurăm asuprirea acestui venetic?, perora Zamostene, înfuriat că încă nu-l face nimeni secretar judeţean cu propaganda, dar şi de faptul că au dispărut magazinele privilegiate ale partidului şi că, în consecinţă, trebuie să piardă ceasuri bune din zi cu statul la fel de fel de cozi.

Bârgaie, care a auzit rapid de fronda nevolnicului de odinioară, a zâmbit onctuos, dar nu s-a supărat.

- E băiat bun Zamostene. Nu vă uitaţi la ce-i zice gura, pentru că încă simte frumos!

Chestia asta îl înfurie teribil pe Zamostene şi-l face să dea buzna în Alianţa Civică, proaspăt pusă pe

picioare şi încă şubredă în urbea noastră. Numai că Alianţa este deja burduşită cu alţi zamosteni, la fel de supăraţi că n-au prins un loc pe fuşteii scării spre ceruri feseniste.

- Ce te-nghesui, băi bărbiţă?, l-au luat la rost noii şefi ai alianţei, suflându-i în nările delicate, de poet subţire, arome acrişoare de vodcă ieftină.

- Subscriu la idealurile voastre!, declamă Zamostene, scârbit, totuşi, de damful de trascău pestilenţial.

- Subscrie din rândul membrilor, nu din prezidiu!, nu se lasă prostiţi proaspeţii lideri, fără să le pese de renumele solid al fostului Shakespeare al Sucevei.

Ceasurile şi zilele acelea de cristalizare a vieţii politice pluripartite în Suceava au fost cele mai grele în existenţa marelui poet. Simţea că se sufocă în vezica suinardă a fiecărei zile şi, dacă n-ar fi fost sufletul să cânte futurologice perspective în cuşca toracică, probabil că s-ar fi pierdut de angoasă.

*

Odată cu schimbarea orânduirii, se schimbă şi personalităţile dragului nostru oraş. Poeţii, artiştii plastici, muzicienii, profesorii şi cărturarii sunt aruncaţi la buncărul cu vechituri ale istoriei, iar pe terenul proaspăt defrişat pentru triumful definitiv al democraţiei dau în mugur personalităţi moderne şi extrem de viguroase. Suceava, perlă a Bucovinei, câştigă în strălucire prin irizările spirituale ale marilor săi bărbaţi

politici, la care cătăm cu adânc respect şi cu nedisimulată dragoste. Dacă n-ar fi noile personalităţi, am cam băga-o pe mânecă şi ne-am muta să locuim într-o lacrimă. Ne-am îmbolnăvi de tristeţe şi am privi abulici, precum ghicitorii în cafea, clipocirea tulbure a băltoacelor care înfloresc spornic dintr-un capăt în celălalt al municipiului.

Într-un oraş în care ruinarea se întinde ca pecinginea, personalităţile înseamnă totul. Prin ele trăim, ele sunt exerciţiul nostru zilnic de optimism, chiar dacă nu băgăm de seamă că şi personalităţile au nevoie, pentru relaxare, de propriul lor exerciţiu de optimism, care trebuie să fie altceva decât programele partidelor pe care le slujesc cu entuziasm, responsabilitate şi superb civism.

Vreme de vreun an, echilibrul politic al Sucevei, pus în practică de marii ei bărbaţi, a fost menţinut prin strădaniile anonime ale unei cântăreţe din flaut, care a trudit cu eroism pentru consens patriotic sucevean, fără să-i pese că Istoria îi ignoră eforturile şi altruismul. Femeia este ceea ce, în limbaj popular, de elector fără personalitate, se numeşte "o bucăţică bună". Dar bună de tot, chiar dacă femininele oraşului sunt de o părere contrară şi viceversa. Dar trebuie să recunoaşteţi că femininele, în general, şi, mai ales, nevestele nu prea au simţul romantic al esteticului absolut, fiindu-le atrofiată înţelegerea faţă de nevoia de inefabil a masculului poli-

tic sau a masculului funcţionar public. În consecinţă, setea asta de inefabil se manifestă clandestin, dar într-o ordine perfectă, ilustratoare a aceluiaşi superb consens. Se întâmplă, de pildă, ca un deputat al puterii să sune calm la uşa cântăreţei din flaut şi tot atunci să urce scările spre aceeaşi poartă de rai terestru un deputat al opoziţiei. Credeţi că se iau de păr, că-şi îndeasă pumni unul altuia sau că-i înjură calomnios pe cei doi lideri naţionali ai puterii şi opoziţiei? Aş, îşi vorbesc civilizat, ba se şi interesează, la fel de civilizat şi de reciproc, de sănătatea domnilor Iliescu şi Constantinescu, apoi convin asupra unei strategii de relaxare imediată. De regulă, intră primul la cântăreaţa din flaut cel mai puţin rezistent. Intră după ce părăseşte apartamentul cel care se află, deja, înăuntru pentru a-şi practica exerciţiul zilnic de optimism. Până la părăsirea zonei de către poliţistul, pompierul, consilierul sau agentul fiscal pentru care masculinitatea se manifestă mult mai matinal, cei doi beau tovărăşeşte *un vizichi şi o cafeee* la snack-barul din colţ.

Astăzi, în clipele minunate în care doi dintre aleşii urbei discută politică la birtul din colţ, flautista se întreţine, la fel de minunat, în apartamentul ei, cu aprigul Ninel Carboavă, bărbat politic încă tânăr şi de mare viitor, dar care nici măcar nu bănuieşte că în jurul lui se ţes iţele unui teribil complot, condus cu măiestrie de jumătatea lui conjugală, doamna Electra Carboavă.

Electra Carboavă are calităţi indiscutabile de detectiv particular şi, dacă şi le-ar pune în valoare, ar putea deveni un ziarist măcar tot atât de eficient precum celebrii Romulus Nicolae, Tiberiu Avram şi Constantin Severin. Numai că Electra nu aspiră la glorie civică, ci doar se consumă în drama ei privată, provocată de traducere şi gelozie, şi plănuieşte cea mai teribilă răzbunare feministă din întreg parcursul istoriei locale. De când a aflat că Ninel o înşeală, Electra nu mai are somn. Visează cu ochii deschişi, se lasă torturată dulce-amărui de o imaginaţie inchizitorială, punând la cale cel mai picant eveniment monden din istoria milenară a minunatei noastre aşezări, eveniment la care urmează să participe jumătăţi conjugale la fel de celebre, de traduse şi de geloase. Cinci dintre ele, consoarte ale unor impozanţi bărbaţi politici, inclusiv ale celor doi politicieni de la birtul din colţ, o însoţesc în cruciada morală antiflautistă şi, pe când Electra apasă bumbul soneriei rivalei, celelalte cinci neveste bat la fel de îndesat în uşa privată a artistei: zbang-zbang! ţârrr-ţârrr! zbang-zbang! ţârrr-ţârrr!.

În sfârşit, uşa se deschide, iar trupele cruciate ale feminismului conjugal dau năvală în cetăţuia feminismului liberalismului incipient, unde Ninel, înţolit doar cu un halat de baie al gazdei, bâiguie înspăimântat:

- Vreau să mă fac flautist... În horoscop scrie că mă aşteaptă o strălucitoare carieră aritistică...

Şi, drept dovadă, întinde *Monitorul de Suceava*, format A2 şi alb-negru, un fel de palisadă între el şi nevestele cruciate.

- Guraaa! scrăşneşte Electra, cea din jalea geloziei întrupată. Gura şi ieşi afară!

Ninel Carboavă parcă numai atât aşteaptă. Mintea lui lucrează contabiliceşte şi eficient la strategia unei noi legendări şi, în secunda următoare, Ninel înşfacă găleata de gunoi din bucătăria flautistei şi dispare glonţ pe uşă. Despre drumul lui eroic în halat de baie, de la un buncăr la altul, din cartierul de vest până în cel central al oraşului, unde-şi are domiciliul de soţ care-i musai să fie iertat, vor vorbi alţii mai meşteri la vorbă decât mine, atunci când se va scrie o istorie a martiriului masculin în epoca tragică a căsniciilor tradiţionale.

În locuinţa flautistei, spiritul inchizitorial nevestnic începe să se rostească:

- Târfo! ţipă, isterizată, Elecra, iar celelalte cinci consoarte de demnitari judeţeni preiau cuvântul, reverberându-l după moda corurilor antice.

- Nesătulo! Te-ai culcat cu toţi bărbaţii Sucevei!

- E o calomnie! răspunde, indignată, flautista, iar, dacă ar avea timp, ar putea identifica măcar cinci nume de masculi băştinaşi cu care n-a avut de-a face; dar nu-i vreme, pentru că dârzele cruciate trec la atac.

Cinci dintre ele o înşfacă, fără eleganţă, şi o întind pe pat, crucificând-o.

- Las' că te răcorim noi, căţea în călduri! ameninţă Electra, cu rece luciditate, dovadă că a premeditat totul din vreme.

Şi chiar se ţine de cuvânt. La propriu. Deschide congelatorul gazdei şi adună într-o pungă din vinilin cuburile de gheaţă care nu vor mai pluti niciodată într-un pahar se şampanie, urmând să aibă o soartă mai rea. Sau mai bună, depinde cum vreţi s-o luaţi.

- Te răcorim noi, căţea în călduri! repetă Electra, apoi ordonă scurt: Despuiaţi-o!

Celelalte cinci neveste înşelate se conformă ordinului cu uşurinţă, mai ales că despuierea pare să-i fie specifică muziciencei şi când umblă pe stradă. Apoi urmează calvarul "congelării caisei", când cele şase jumătăţi conjugale înşelate, folosind cleştele de gheaţă, îi burduşesc flautistei sexul delicat cu câteva zeci de cuburi care se şi topesc, parţial, de plăcere.

*

După o zi ploioasă şi inutilă, în incinta restaurantului "Nistru" se dă o masă în cinstea lui Emil Constantinescu şi a ipoteticei reunificări liberale. O masă compusă din două mese mari şi dintr-una mai mică. La o masă mare, iau loc personalităţile politice opozante ale judeţului. La cealaltă masă mare, se aşează oamenii de afaceri care urmează să achite nota de plată şi pentru masă, şi pentru viitoarea campanie electorală în judeţ. La masa cea mică, iau loc ziariştii, aceşti paria ai societăţii de

care, totuşi, este atâta nevoie. Toţi, indiferent de masa la care s-au aşezat, visează la o societate mai bună, la un viitor cât de cât respirabil. Speranţele sunt indisolubil legate de Emil Consatantinescu şi de liberalii care par să dea semne de unificare.

Preşedintele Convenţie Democratice întârzie, pentru că iarăşi simte nevoia să-şi dea cu apă rece pe faţă şi să se spele pe mâini îndesat, cu un fel de adevărată frenezie. Apoi, când intră în sală, se îndreaptă spre masa aceea mică, la care stau ziariştii, şi le cere permisiunea să se aşeze. Simte aproape neomeneşte nevoia să respire naturaleţea, onestitatea. E sătul de prefăcătorie, jegul politicianismului i-a pătruns atât de adânc în epidermă încât nu mai poate fi îndepărtat cu apă şi săpun.

- Domnule Preşedinte, se servesc bucatele şi sunteţi inivitat la locul dumneavoastră!, intervine o ospătară în linişte stânjenită care planează asupra mesei mici ca o gânganie nesuferită.

- Locul meu, în clipa asta, e aici, aşa că vă rog să-mi aduceţi tacâmul!, zâmeşte Emil Constantinescu şi, dintr-odată, parcă se simte mai bine.

Până târziu, discută cu Ioan Iftode, directorul singurului cotidian din Bucovina care-i este favorabil candidatului opoziţiei la Preşedinţie, şi cu ziariştii aceia tineri şi fără viitor. Fără viitor şi din vina celui pe care, astăzi, îl privesc cu atâta prietenie şi încredere.

*

Comunicatul telefonic a fost laconic: **Protocol de gradul zero la Casa de oaspeţi**. Autorităţile intră în alertă, se fac comandamente, se consemnează personalităţile judeţene la domicilii, iar taraful lui Viorel Leancă este adunat în grabă şi pentru orice eventualitate. Şi, tot pentru orice eventualitate, cele mai frumoase şi mai fără de prejudecăţi feminine din filialele judeţene ale organizaţiilor de tineret ale partidelor din arcul guvernamental sunt încartiruite în sala de protocol a restaurantului Gloria Partidului şi servite cu şampanie de Jidvei, care, ce-i drept, e puţin acrişoară, dar transformă sărutul femeii în miere a pierzaniei. Funcţionarii şi oamenii politici băştinaşi dansează pe sârmă, mai ales că s-a răspândit vestea că Preşedintele Iliescu a publicat o carte, pe care vrea s-o lanseze şi în edenisiacul nostru ţinut. Probabil că de asta s-a şi dat alarma urgentului şi importantului protocol.

Zvonul sosirii Preşedintelui s-a iscat, probabil, din vina pozitivă a sensibilei ziariste Doina Cernica, primul sucevean care a aflat despre neaşteptata carte şi care, sub copleşeala sublimă a emoţiilor, a prins să lăcrimeze înduioşător, murmurând: *"Domnule Preşedinte, aţi scris o carte!"*. Numai că n-a sosit Preşedintele Iliescu, atunci, iar murmurul şi lacrimile ziaristei s-au tot auzit tulburând romantic zilele şi nopţile cetăţii, vreme de vreo trei luni, până când, la Fălticeni, într-o minunată

după-amiază editorialistică prezidențială, s-a lansat cartea cu pricina.

Zarva și vânzoleala se curmă abia spre seară, când în biroul prefectului dă buzna Mesagerul. Strașnic bărbat este prefectul Băncescu, dar chiar și teribila lui virilitate spirituală se face nisipul din clepsidră în clipa în care Mesagerul îl fixează cu o privire de oțel și-l șfichiuie cu câteva fraze țintuite cu bile de plumb:

- La Moscova și la Washington n-ai dat alarma, mă? Chiar nu ți-a trecut prin cerebel că protocol de gradul zero înseamnă secret absolut care trebuie păzit cu sfințenie?

Domnul prefect își inventariază memoria de computer uman în căutarea unei strofe din Păunescu potrivită momentului, dar nu mai are când să se producă liric, pentru că Mesagerul dispare val-vârtej, dar nu înainte de a rosti amenințător:

- Te crezi prim-secretar, prefectule?

Sus, la Casa de oaspeți, oastea pașnică a gospodarilor de partid trudește de zor. Batalul pregătit, după datină, la proțap pocnește delicat sub picurii vinului alb, cel menit frăgezirii și domesticirii aromelor. Plăcintele poale-în-brâu, făcute după rețeta Dumbravă, de la care nici măcar Ceaușescu nu se putea abține, ori de câte ori venea la vânătoare, risipesc peste orașul din vale o adevărată aură olfactivă, pe care târgoveții o respiră cu nesaț.

- Gata, părăsiți zona! ordonă Mesagerul, iar din microbuzul cu care a sosit coboară șase gealați, drapați în raglanuri de culoarea oțelului, aidoma vrednicului și sensibilului senator Drojdiuk.

Gospodarii partidului se retrag disciplinați, iar uriașul palat al epocii lumină intră sub stăpânirea celor șase plus unu, care pot face față chiar și asediului unei armate. Abia peste vreun ceas sosesc, discret, foștii colonei de securitate Zmeură, Vancea, Racu și Vântu, plus alți câțiva, pe care paznicul turmei de oi a partidului nu-i recunoaște. Mesagerul îi invită în jurul batalului haiducesc, licăririle blajine ale cărbunilor presurând aur în paharele pline cu vin uleios, de Cotnari.

Consfătuirea începe târziu, când un elicopter îi aduce pe cei trei gealați de la Centru, Iulian Vlădoiu, Iulian Vlădescu și Iulian Vlădeanu. Numele cu care se prezintă sunt, desigur, nume conspirative, pe care localnicii le acceptă așa cum sunt.

- Domnilor, zice Iulian Vlădoiu, războiul de ocupație continuă și este pe cale să ia o turnură deosebit de periculoasă. Dumneavoastră, la Suceava, aveți de contracarat acțiunile serviciului secret german, BND, Bucovina fiind râvnită de nemți drept cap de pod și de potențială vatră de colonizare pentru conaționalii risipiți prin fostul imperiu sovietic. Ocuparea se va realiza, sub pretextul integrării europene a României, prin dominație economică, urmată de decupare. Pentru aceasta,

principalii lideri suceveni vor fi racolaţi, unul câte unul, prin implicare în activităţi economice. Serviciile secrete germane urmează să vă penetreze, într-o primă fază, prin agenţi cu legendări de membri ai unor organizaţii filantropice şi prin pseudo-institute ştiinţifice. Într-o a doua fază, vor apare investiţiile germane pe filieră franceză, dublate de o uriaşă acţiune de intoxicare şi de manipulare, când sute de familii de români vor fi invitatea să-şi petreacă vacanţa în Germania, prilej pentru a li se sugera că autonomizarea Bucovinei, prin referendum, ar face din provincie un stat cu standard de viaţă european.

O boare de neliniştită tristeţe se insinuează prin cetina molizilor din vecinătate.

- Şi ce putem face noi, domnule general? Noi, care nu mai suntem un serviciu secret, ci nişte bieţi civili îmbătrâniţi şi stigmatizaţi de trecutul nostru în securitatea românească...

Toate privirile se clatină parcă, iar colonelul Zmeură pare mai bătrân decât ar putea ajunge vreodată.

*

În fiecare dimineaţă, mii de ţărani iau oraşul cu asalt. Îi recunoşti după crucile executate cu falsă cucernicie, atunci când trec prin faţa bisericilor. Ţăranii nu se mai roagă, nu se mai închină, ci doar încearcă să-l corupă pe Dumnezeu să fie de partea dezumanizantei lor lăcomii. De câţiva ani, ţăranii nici nu mai cred în

Dumnezeu, aşa cum nu mai cred nici în adevăr, nici în dreptate. Fiecare începe să aibă adevărul lui, dreptatea lui. Câţiva metri patraţi de adevăr, un petec oarecare de dreptate. Cât despre Dumnezeu, pe care L-au şi uitat în rama icoanei de duminică, El a fost înlocuit cu idoli. Idoli pentru fiecare zi lucrătoare, idoli închiriaţi cu notă de plată să-şi desfacă aripile cernite peste suflete neliniştite.

În fiecare dimineaţă, când mii de ţărani iau oraşul cu asalt, idolii urbani, avocaţii, se desprind părelnic din viaţa lor cotidiană şi se drapează în negru, şi se reiniţiază în pierzanie. De-a lungul zilei, vor zidi castele de nisip şi vor pune trompeţii să vestească apochalipsa, risipind sămânţa vrăjmăşiei în inimă de frate, de fiu, de părinte.

Ion şi Gheorghe, doi ţărani din Dumbrăveni, se judecă, de vreo patru ani, pentru o sfoară de pământ. Şi Ion, şi Gheorghe au câte zece hectare de pământ, despărţite printr-un hat lung cât o zi de post, hat care s-ar putea să muşte din ţarina unuia în folosul celuilalt. Unul dintre ei pierde, anual, vreo zece snopi cu strujeni şi un ciubăr cu boabe, iar celălalt se îmbogăţeşte tot cu atât. Nu se ştie cine pierde şi cine câştigă, aşa că ţăranii se adresează Justiţiei, care le ştie pe toate şi le potriveşte cu măsură. Ca să fie siguri de victorie, şi Ion, şi Gheorghe angajează câte un avocat, câte un idol cernit, mare meşter în dezechilibrarea balanţei zeităţii oarbe. În consecinţă, ba câştigă unul, ba celălalt, ba o iau de la

capăt, pentru că idolii pentru fiecare zi lucrătoare sunt neîntrecuţi în arta tergiversării. Veniturile de pe douăzeci de hectare de teren se scurg în buzunarele idolilor şi în alte cheltuieli de judecată, până într-o zi, când idolul cu tâmple cernite, avocatul lui Ion, îi cheamă la sine pe amândoi ţăranii.

- Bă, zice idolul, voi aţi fi, după câte bag eu de seamă, un fel de chiaburi!

Ţăranii intră la griji că avocatul o să născocească o altă taxă de plătit, iar ei nu au de unde să mai scoată chior, că s-au ajuns la sapă de lemn mai cu adevăr decât sărăntocii!

- Da' de unde, suntem săraci! se tânguie, în cor, dumbrăvinenii.

- Păi, aveţi câte zece hectare de pământ, ceea ce înseamnă că aţi fost daţi la chiaburi şi trimişi la canal! nu se lasă avocatul.

- Aşa e! se vaită ţăranii, tot în cor, amintindu-şi de anii aceia de cumpănă.

- Buuun! Ei, şi-acum uitaţi-vă cum arătaţi voi, care aveţi câte zece hectare de pământ bun, şi cum arăt eu, care trăiesc numai din haturi!

Ţăranii se cercetează, reciproc, din priviri şi se compară cu domnul avocat. Tac. Tac până târziu, apoi, împinşi de tăcerea aceea stânjenită, se întorc în satul lor, fără să-i mai intereseze de partea cui este ultima sentinţă judecătorească.

În sat, Ion şi Gheorghe cumpără o sticlă cu samahoncă, apoi merg să corecteze hatul. Ion vrea să cedeze în favoarea lui Gheorghe, Gheorghe - în favoarea lui Ion. Mai să se ia la bătaie din prea multă generozitate. Cât despre idol, el are încă atâţia chiaburi de purtat pe drumuri încât, din când în când, ca să-şi mai descongestioneze programul, reia experienţa cu traiul îndestulat din haturi, deşi încă n-a priceput dacă, dincolo de başcălioasele poveţe pe care le dă, însăşi viaţa lui n-o fi tot un fel de başcălie.

Reactivarea informatorilor

Dând curs unei neaşteptate inspiraţii, Romeus Clocotici aruncă toate hainele de pe el şi se insinuează în lumina farurilor. Mustăţile spicelor de secară îl înţeapă, excitant, prin cele mai intime zone ale trupului lăptos şi bicisnic, iar chestia asta îl face să necheze de plăcere. Într-o primă clipă, Gerda vrea să izbucnească în râs, incitată de caraghioasa-apariţie, dar zvâcnetul acela de veselie se transforă în uimire şi curiozitate, atunci când nevasta vameşului zăreşte falusul procurorului, răsturnat peste marea de spice ca un druc noduros. Chicoteşte trivial şi-şi trage rochia peste cap, de parcă ar vrea să îmbrace cu ea cerul înstelat.

- Ştii, zice, Goethe a scris, odată, o fabulă...

- Dă-l dracului pe Goethe! gâfâie procurorul, iar femeia îl respinge poznaş, fluturând ca un toreador chiloţeii mov cu dantelă.

- Spune Goethe că iapa a fătat un asin, iar armăsarul a introdus proces de divorţ. Dovada infidelităţii era cât se poate de clară, dar judecătorul nu şi-a putut reprima curiozitatea şi a întrebat: *Măi iapă proastă, dacă ai avut acasă un astfel de armăsar, cum se face că l-ai înşelat cu stârpitura aceea de măgar?*

Romeus evită dibaci chiloţeii cu rol de capă spaniolă, înşfacă femeia de şale şi îşi îndeasă nasul între ţâţele sfidător cabrate.

- Şi ce-a zis iapa? întreabă cu glas sufocat de pierzanie.

- *Ei, domnule judecător, noaptea orice măgar e armăsar*!

Clocotici nu se simte jignit, pentru că nici nu aude spusele nevestei vameşului. El are de împlinit un ritual păgân la care visează de aproape o viaţă şi nimic nu o să-l împiedice să se iniţieze şi în ultima taină a pierzaniei. Muşcă vârtos, până la ţipăt, sfârcul care i se rătăceşte prin preajma buzelor lacome, iar femeia se cutremură, cedează, se lasă strunită, lunecând uşor pe capota în care se oglindesc diabolic toate stelele cerului. Şi-atunci Romeus îşi apasă buzele pe fiecare stea, într-un sălbatic exces de păgânism.

*

În oraşul nostru, deceniile de efort tovărăşesc a unit elitele într-o uriaşă familie, graţie atât de umanelor şi de profund creştinelor încuscriri şi încumetriri. N-a rămas în afara marii familii nomenclaturiste nici un miliţian, nici un securist, nici un magistrat, nici un revoluţionar de profesie, fie el activist sau doar simplu ziarist de partid. Este suficient să ai un fin într-o familie de miliţian sau de secretar b.o.b. şi eşti asigurat pe

viaţă, pentru că Sfânta Taină a Botezului te-a înnobilat, te-a făcut verigă în lanţul indestructibil, delicat potrivit pe grumazul inconştient al bravului nostru popor judeţean. Chiar dacă vom schimba orânduirile mai des decât cămăşile, marea familie rămâne să-şi asume sublima responsabilitate de a decide în numele tuturor. În consecinţă, Revoluţia n-a înlocuit oamenii şi mentaltăţile, ci doar limbajul. Sintagma *"cauza democraţiei populare"* a rămas să fluiere vânt pe buzele membrilor familiei într-o variantă prescurtată: *"cauza democraţiei"*. Laconismul reprezintă, practic, singura noastră noutate discursivă.

Pluripartitismul e un moft. Noi nu avem pluripartitism, ci doar o reorganizare a organizaţiilor de bază, care au primit nume simbolice şi derutante. În fond, familia nomenclaturismului roşu există în tot şi în toate, conservându-şi cu fanatism integritatea. Singura zonă în care familia a pierdut teren o reprezintă cimitirul din deal, unde locurile dinspre poartă au fost achiziţionate şi populate cu palate mortuare de către românii care s-au grăbit să viziteze Polonia şi Turcia, indignând, pur şi simplu, indestructibila noastră nomenclatură. Tărăboiul care a urmat l-a amuzat teribil pe Ion Siminiceanu, fostul ambasador în Cuba, care a replicat amuzat corului de plângeri ofuscate:

- Mă, voi şi pe lumea cealaltă vreţi să rămâneţi tot în prezidiu?

Spirituala remarcă l-a costat mult prea mult pe Ion Siminiceanu, care a fost exclus, definitiv şi irevocabil, din rândurile uriaşei familii roşii.

*

Petre Roman este cumplit de obosit. Fără succes încearcă să-şi ascundă oboseala după zâmbetul acela fermecător şi dezarmant, care l-a făcut celebru. Şi mai are, încă, de dat câteva interviuri, la care ar renunţa fără ezitare, dacă ar fi posibil. Dar nu-i posibil, pentru că imaginea lui este în suferinţă. De câteva luni este supus unui adevărat tir denigratoriu, un tir încrucişat şi extrem de periculos. Dau în el fără milă şi ciracii lui Iliescu, şi fantaziştii lui Constantinescu, iar mulţimea, pricepând doar parţial că e manipulată, nu ştie ce să mai creadă. La Suceava, unde are una dintre cele mai puternice organizaţii PD din ţară, Roman trebuie să contracareze inteligent băşcăliile prefectului Băncescu. Cu o zi în urmă, Băncescu şuguise în prezenţa reporterilor care-şi fac veacul prin Prefectură:

- Mâine, lui Ilie îi vin neamurile de la Haifa!

Presarii au preluat şi vehiculat replica, iar târgul, gustând-o, face mare haz pe chestia asta. Românul, prin natura lui, nu-i un antisemit, bancul reprezentând unica lui agresiune antievreiască. Antisemiţii cu sânge românesc în vene nu prea mai sunt români, ci un fel de dezrădăcinaţi, care simt nevoia să se răzbune într-un mod primitiv pe toate eşecurile vieţii lor. Petre Roman

ştie toate chestiile astea, dar tot nu-i convine să se simtă ironizat de politrucul Băncescu. E adevărat, are strămoşi prin mai toate etniile lumii, dar el, Petre Roman, este român pentru că s-a născut în limba română, pentru că simte româneşte şi pentru că aparţine spiritualităţii acestui neam. Scrie şi o carte în care încearcă să se explice, să se desconspire, o carte pe care a intitulat-o *Libertatea ca datorie*, deşi ştie că titlul reprezintă "o utopie în roz", că libertatea nu există, chiar dacă ne-o dorim cu atâta disperare. În cartea aceea există două capitole remarcabile, scrise cu tot sufletul şi rotunjite ca un măr rotund, capitolul despre Valter Roman şi capitolul despre Bucureştii de altădată. Roman are nostalgia lucrurilor şi întâmplărilor frumoase, iar trecutul lui se sprijină tocmai pe imaginea unică a Bucureştilor de odinioară şi pe exemplul de bărbăţie şi de demnitate pe care l-a reprezentat Valter Roman.

Chiar şi Corneliu Coposu a avut de spus vorbe frumoase despre tatăl lui Petre Roman, iar fiul îl priveşte, de atunci, pe acest veritabil patriarh al politicii româneşti în lumina care i se cuvine.

Conferinţa de presă e stupidă ca mai toate conferinţele de presă, în ciuda faptului că Roman tocmai şi-a anunţat, pentru prima dată, intenţia de a candida la Preşedinţie. Întrebări plate, retorice - răspunsuri poleite. Ping-pong! Picătură chinezească surescitând conştiinţele. Urmează interviurile, doar câteva,

organizate de Cristian Dumitrescu şi de Vasile Ilie cu intenţia declarată de a-şi proteja şeful de efort.

- Domnule Roman, dacă veţi candida la Preşedinţie, nu vă e teamă că veţi fi "desconspirat" ca "spion"? Nu vă e teamă că, deşi sunteţi şeful Consiliului Suprem de Apărare, sunteţi dezinformat, intoxicat cu informaţii false, că vi se înscenează ceva?

Roman tresare doar pe dinăuntru. Afişează zâmbetul deja consacrat, care poate ţine loc de răspunsuri.

- Ce vă face să credeţi că aş fi dezinformat?

- Intuiţia..

Roman nu crede în intuiţia nimănui, aşa că începe să-l suspecteze pe ziaristul sucevean de apartenenţă la una din multele structuri informative care bântuie prin România.

- Eu cred că, după amara experienţă de după Revoluţie, ofiţerii serviciilor noastre secrete au priceput că e bine să se ţină departe de politică şi să fie echidistanţi. N-am ştiinţă că mi s-ar prezenta informaţii false, dar ţin să vă asigur că adevărul nu ne este inaccesibil, pentru că avem şi noi informaţiile şi informatorii noştri.

Ultimele cuvinte le rosteşte apăsat, de parcă ar ţine să-şi prevină adversarii că e periculos să te pui cu el.

*

- Domnule, eu nu vă mai cunosc!

Coriolan Scorţeanu se bâţâie, important, pe scaunul

lui ergonomic dintr-un birou multifuncţional, servindu-se cu sucuri de fructe, pe care i le trimite, ritmic, din Germania, Horst Plavatz.

- V-aş fi recunoscător dacă nu m-aţi mai inoportuniza vreodată... Pentru că, vă repet, eu nu vă mai cunosc!

Colonelul Tudor Zmeură, zis Fliuşcă, surâde cu amuzată amărăciune. Sucul de fructe din paharul lui Scorţeanu pare să-l îngreţoşeze mai mult decât apa, de care, de altfel, nu s-a mai atins, în ultimele trei decenii, decât în scopuri igienice. *Avea dreptate Păstorel: vinul e un deliciu, apa - o eroare, iar laptele o necuvinţă. Păcat că n-au existat, pe vremea lui, şi sucurile de fructe ca să ne spună ce reprezintă!* Obrăznicia lui Scorţeanu nu-l deranjează. Are ac de cojocul oricărei otrepe care uită că unitatea familiei o dă securitatea, care este şi sufletul ei viu, şi mintea ei cutezătoare.

- Dacă aş fi văzut în compania dumneavoastră, continuă Scorţeanu vag tulburat de răceala colonelului de securitate, mi-aş compromite viitorul. Sunt om politic, expert guvernamental, activist social, om de cultură, sunt o personalitate dialectic implicată în transformările majore ale societăţii...

- Eşti un rahat, asta eşti! zice obosit Tudor Zmeură, apoi schimbă subiectul: Da' vreo fliuşcă de calitate n-ai prin birourile astea de borfaş îmburghezit?

Forţat de instinct, Scorţeanu scoate o sticlă cu vodcă, pe care colonelul o înşfacă grobian şi soarbe

din ea ţărăneşte.

- Măi găgăuţă, zice, după ce-şi şterge buzele cu dosul palmei, tu uiţi că noi te cunoaştem până dincolo de barierele pierzaniei...

Sună ciudat vocea colonelului. Ca trâmbiţele apochalipsei.

- Domnule colonel, întâmplarea aceea nefericită din garsoniera Lolei poate fi interpretată drept disidenţă anticeauşistă. În fond, un avort reprezenta o ripostă la dementul îndemn "Faceţi, cupii!".

- Ţi-a revenit memoria, deja ştii cine sunt, constată Tudor Zmeură cu cinică satisfacţie.

Într-o singură clipită, aidoma celei dinaintea morţii, Coriolan Scorţeanu îşi revede toate păcatele vieţii lui păcătoase. Şi nu i se face greaţă de sine, ci milă. Îl doare inima că toate tainele astea ale lui sunt şi tainele altora. Scorţeanu n-a auzit de Hobbs şi de Loke, dar descinde din tipologia de ei identificată, adică are motivaţii interioare pentru toate blestemăţiile comise de-a lungul anilor. Dacă viaţa lui ar fi aparţinut altcuiva, Coriolan l-ar fi turnat de zor securităţii pe acel altcineva, l-ar fi stigmatizat în adunările de partid, l-ar fi tradus în faţa justiţiei. Pentru că, faţă de ceilalţi, el este un justiţiar nemilos, un tiran al principiilor, al eticii şi al moralei. Dar viaţa asta îi aparţine lui, iar tot ce-i aparţine lui nu poate fi decât moral şi infailibil. El nu-i supus greşelii, el este Coriolan Scorţeanu, om politic viguros, cărturar cinstit

chiar şi de poetul Cozma Ivănuş, mare glorie locală, care reuşeşte să rimeze cireşul cu preşul, ba chiar şi mai mult decât atât.

Trecutul de informator excesiv de sârguincios al securităţii nu-l deranjează pe Coriolan Scorţeanu. Cei care au suferit prin puşcării au fost duşmani ai clipei, îşi meritau osânda. În fond, el şi-a făcut datoria faţă de clipă. Omul e mereu dator să slujească devotat clipa, dacă vrea să aibă satisfacţia de a fi fost complice al istoriei. El, Scorţeanu, este dispus să colaboreze mereu cu securitatea, să-i pună la zid pe duşmanii clipei care urmează. El nu-i un sociopat, ci un vrednic slujbaş al clipei. Un lucru nu-i convine însă: că nu-i privit cu respectul pe care îl merită. Astăzi, Coriolan Scorţeanu nu mai este un pârlit de comunist navetist, ci politician democrat al cetăţii, om de afaceri, cărturar şi scriitor, luptător pentru drepturile omului şi multe alte pe deasupra. Merită şi benemerită puţin respect!

Dacă e să judece la rece, colaborarea perpetuă cu securitatea nu-i displace. Delaţiunea îţi dă putere, prin delaţiune elimini concurenţa, îţi impui personalitatea. Dacă stă drept şi cugetă strâmb, Coriolan Scorţeanu înţelege că reacţia de respingere, manifestată, iniţial, faţă de Moş Fliuşcă, se justifică pe faptul că el, Coriolan Scorţeanu, a fost manipulat, aidoma întregului popor, şi chiar crezuse că securitatea a căzut abandonând armele pe câmpul de luptă. Dar iată că ea trăieşte, că

este organismul viu, care se revigorează sorbind din apa vie a fidelităţii discipolilor ei. Coriolan n-a fost, niciodată, un informator, ci un discipol al iniţierilor în tainele puterii.

Pe neaşteptate, prezenţa în biroul lui a pensionarului colonel Zmeură începe să-l bucure, să-i lumineze chipul, să-i prindă aură pe chica înspicată.

- Ce ordonaţi, domnule colonel? întreabă cu sufletul deja clocotind de speranţă şi optimism.

Zmeură goleşte, ţărăneşte, sticla pe care, după aceea, o clatină ca pe un sceptru.

- Să faci carieră. Infiltrează-te într-un partid mare şi bate-te să răzbaţi spre vârf. Fă-ţi fundaţii, intră şi mai vârtos în afaceri, colaborează cu toată lumea. Orientează-te spre Germania şi lasă-te racolat de BND. Prin fundaţii, preia controlul organizaţiilor neguvernamentale, fă-te ascultat, fă-te respectat. Dacă va fi nevoie să te legendăm drept un mecena autohton, o vom face. Deocamdată, vrem să vedem de ce eşti în stare.

Coriolan Scorţeanu cade în reverie. Nu are de unde şti că, în aceeaşi săptămână a unei luni din vara anului 1993, toţi informatorii nepieritoarei securităţi au primit aceleaşi ordine şi că mare familie nomenclaturistă, în care a pătruns atât de greu, a revenit sub ascultarea vechiului ei stăpân.

*

Romeus Clocotici ştie că, în cele din urmă, femeile au să-l aducă la sapă de lemn, dar nu i se poate împotrivi destinului. Iar destinul lui este femeia.

Până să fi ajuns procuror, femeile nu-l plăceau. Nu-i ieşise, probabil, personalitatea la iveală, nu i se conturase virilitatea debordantă în rechizitorii fistichii, nu jucase încă şeptic cu soarta nimănui. Era doar un ins uscăţiv, smead, lăptos şi insignifiant, care n-ar fi trezit instinctul erotic nici măcar în hruba întunecată a sufletului unui condamnat la temniţă pe viaţă. Era disperat, până să se fi făcut procuror, cu atât mai mult cu cât îi lipsea chiar şi îndemânarea de a întocmi poezele, ceea ce l-ar fi îndreptăţit să viseze la o ipotetică şi ademenitoare carieră literară. I-ar fi plăcut teribil să le poată zice femeilor: *Dacă nu-mi puteţi iubi trupul, atunci îmi veţi iubi sufletul!*

Exista, pe atunci, în justiţia judeţeană un ins mic şi dolofan, beţivan notoriu, care îşi lăsase un jeg de mustaţă deasupra gurii băloase, şi care, în ciuda dezgustătoarei şi multiplei lui urâţenii, avea mare trecere la femei.

- Cum faci, nea Bâzgane, că le farmeci pe toate?

- He-he! necheza Bâzgan înveselit. Femeilor, măi Romeus, nu le vii de hac cu boiul şi nici cu mădărânga! Pe femei le poţi rostogoli numa' cu parale. Ai parale, te plac şi te întâmpină cu tălpile pe cer; n-ai parale, n-ai săx-apel!

- Dar de unde parale, când lefurile sunt aşa cum sunt?

- He-he! necheza, iarăşi, Bâzgan. Păi, nu împărţâm noi dreptatea? De ce s-o împărţâm pe gratis?

Despre potlogăriile judecătorului Bâzgan se dusese vestea, dar numai o singură dată era s-o pună de mămăligă. Avea de judecat, într-un oraş de munte, cazul unui diferend funciar. Munteanul îndreptăţit de înscrisuri să-şi păstreze pământul pe care îl revendica un hapsân de vecin a chitit că n-ar fi rău dacă l-ar "unge" pe tovarăşul judecător cu douăzeci de mii de lei. Bâzgan a luat banii şi a chefuit, cu prietenii, o noapte întreagă, cu lăutari la ureche, fără să-i pese că se lăsase mira şi că, a doua zi, avea de judecat o mulţime de cauze.

În ziua următoare, pe când îmbrăcase roba legalităţii socialiste, Bâzgan şi-a adus aminte de peşcheş, dar nu reuşea să priceapă care dintre cei doi munteni i-a dat banii. Şi-atunci, a procedat într-un mod inedit pentru el: a studiat dosarul cu atenţie. *Mda*, şi-a zis, *ăla din stânga n-are dreptate. Înseamnă că el m-a omenit cu parale şi trebuie să-i dăm lui dreptatea!*

Mituitorul, văzând că a fost tras pe sfoară, a trimis un memoriu, în care povestea totul de-a fir a păr, tovarăşei Bobu, ministrul justiţiei de atunci. Tovarăşa Bobu a ordonat o anchetă, care a fost lăsată baltă, pentru că Bâzgan, prevenit fiind de un prieten ministerial, s-a transferat rapid în avocatură.

- Şi dacă împărţim dreptatea pe parale n-o încurcăm în cele din urmă? întreabă Clocotici.

- Cum s-o încurci, că doar nu ţii totul pentru tine! Salariile sunt mici la toate nivelele, mânzule. Poleieşte tavanu' şi nu-ţi chică varu' în cap!

Straşnic sfat! De-abia apucase Clocotici să-l urmeze că a şi cules roadele, înfruptându-se din fructul oprit al nevestei unui coleg. Blondă ca un înger, cărnoasă ca păcatul şi incitantă ca pierzania, Violeta l-a posedat în biroul lui de anchetator viril, iniţiindu-l în păgânul obicei al dragostei multiple. Multă vreme, după aceea, Romeus a făcut dragoste cu colegele măritate şi cu biroul lui pe procuror cu viitor mai mult decât promiţător. Cine ştie, odată şi odată, poate că va ajunge să posede chiar şi biroul de procuror general al României!

*

Din ce în ce mai dezamăgit de epoca pe care o traversăm, Zamostene Barbilian, marele, unicul şi irepetabilul nostru poet, se arată decis să lase amprentă masivă pe zilele care, pe lângă faptul că arată ca vezica urinară a unei uriaşe suine, îl ţin captiv şi îl nedreptăţesc cumplit. Gândiţi-vă numai la ce a putut să-i facă lui comunismul, care nu i-a dat decât o amărâtă de casă cu patru cămăroie, deşi a făcut post-universitara la "Ştefan Ghiorghiu" şi merita mai mult! De pildă, să fie însărcinat cu destinul cultural al acestui ţinut veşnic nerecunoscător şi dominat de ardeleni şi de dorohoieni.

Cât despre aşa-zisa democraţie, aceasta s-a dovedit a fi şi mai insensibilă la unicitatea lui metaforică. Fiu-său, de pildă, deşi nu avea dreptul, a primit de la noile autorităţi locale doar o amărâtă de garsonieră confort unu, în loc să primească şi el un apartament confortabil, care să reprezinte un fel de medalie şi de diplomă de apreciere pe care să le acorde contemporaneitatea operei inegalabile a poetului. Oportunişti şi nerecunoscători, asta sunt noii lideri ai zilei! *Mai răi, bătrâne, şi decât cei de odinioară, care măcar au construit case şi fabrici şi l-au retrogradat, în două rânduri, pe Marcian Bârgaie!*

Funcţii onorifice are berechet. În comunism, dacă ar fi avut atâtea funcţii onorifice, ar fi fost un fel de Macedon Alexandru al spiritualităţii bucovinene, dar în tranziţie oamenii cată la funcţiile onorifice ca la o ceapă degerată.

Dezgustat de societate, Zamostene se apleacă superb de generos asupra propriei lui opere, care trebuie lăsată posterităţii în integralitatea ei cea mai desăvârşită. Caută vechile manuscrise şi le publică unul după altul, pe cheltuiala fundaţiilor, comitetelor şi comiţiilor pe care cu înţelepciune le conduce, apoi iese în calea făcătorilor de ziare şi le oferă, cu delicată nobleţe, câte un volum cu dedicaţie exagerat de curtenitoare. Peste alte câteva zile, iese iarăşi în calea făcătorilor de ziare şi zice:

- Bătrâne, te-ai lăudat că scrii o cronică la cartea pe

care ţi-am dat-o şi văd că, până acum, nimic!

Făcătorul de ziare nu se angajase la nimic, dar, dacă a primit cartea, nu mai are de ales. Scrie verzi şi uscate, fără să răsfoiască nici măcar în treacăt filele cărţii născută în captivitatea uriaşei vezici urinare a zilei. Câtă vreme îl lauzi pe un om, e bine. Nimeni nu o să te dea în judecată că ai minţit cu neruşinare în favoarea lui. Exagerările laudative nu sunt considerate niciodată ceea ce şi sunt în fond, adică nişte neruşinate calomnii.

A doua sosire a Mesagerului

Feller a fost anchetator al ministerului de interne, în anii în care Suceava a devenit unul dintre mormintele intelectualităţii româneşti. Mii de vieţi irosite ar trebui să-i tulbure nopţile, dar Feller e o fiară veşnic flămândă, care se nutreşte numai cu sângele suferinţei. Feller e un fel de vampir căruia i se pare că e drept şi etic să se hrănească doar cu moartea celorlalţi. El are întotdeauna dreptate, iar dacă pică prin preajma lui lacrima unui ţipăt, Feller se simte nedreptăţit şi se pune pe redactat denunţuri inconştiente, pe care le adresează tuturor instituţiilor planetare.

În ultimii ani ai comunismului, Feller a trebuit să tacă. I-a fost teamă de monstuozitatea pe care a zămislit-o, de poliţia politică. Abia după revoluţie s-a redeschis sicriul anonimatului, iar monstrul a ieşit prin oraş în căutare de noi victime. Şi a văzut că toţi cei care supravieţuiseră torturilor la care el îi supusese trăiesc. Trăiesc, iartă şi se închină. Trăiesc şi iartă de li se vede sufletul pe faţă şi se închină de se aude auzul lui

Dumnezeu ascultându-i. Şi i se pare nedrept lui Feller ca ei să mai trăiască. Şi i se pare o ameninţare la siguranţa planetară ca rugile victimelor să se audă în ceruri. Să fi început după-amiaza vampirilor? Să fi început pierzania iertării? Feller, care n-a iertat niciodată, care n-a avut suflet niciodată, nu poate admite ca alţii să aibă suflet şi să ierte. Şi-atunci îi condamnă pe toţi pentru a doua oară. *Toţi sunt legionari şi fascişti criminali*! strigă, arătând înpre oraş cu mâinile lui mânjite de sângele altora, de sângele celor spre care arată cu monstruoasă furie.

Doamne, am a-ţi mulţumi pentru atâtea, dar şi pentru faptul că nu m-am născut dintr-un Feller! se aud şoptind duminicile anonime ale oraşului.

*

La a doua trecere prin oraş, Mesagerul a vorbit, iarăşi, despre pericolele care ne pândesc patria. Consfătuirea secretă a avut loc, de data asta, în sediul inspectoratului judeţean de poliţie, fiind invitaţi să participe la ea doar trei ofiţeri superiori, un procuror şi un vameş, fost şofer al securităţii.

- Domnilor, dezintegrarea României va începe în clipa în care actuala opoziţie va răzbi spre putere, lucru care trebuie împiedicat cu orice preţ. Dumneavoastră vă revine sarcina de a crea fondurile necesare contracarării opoziţiei. Trebuie să vă creaţi reţele sigure pentru o acţiune de anvergură. Trebuie să vă bazaţi unii pe

ceilalţi, pentru că vom lucra fără să lăsăm urme. Cine se desconspiră se autoelimină. Deocamdată, doar atât aveţi voie să ştiţi.

Peste vreo săptămână, vine, la Suceava, generalul Ticu Doica şi i se pune la dispoziţie o casă de vacanţă de sub Rarău. Timp de trei zile, Doica primeşte o mulţime de lume, stabileşte sarcini, strategii şi "limite de înfruptare", că doar nimeni nu va trudi pentru patrie de pomană. Acţiunea "Bani pentru partid" debutează imediat, angrenând, într-o uriaşă acţiune de contrabandă, poliţişti, vameşi, magistraţi şi indivizi selectaţi din lumea interlopă, după anume criterii.

Nopţile şi le petrece Ticu Doica în braţele nevestei unui subaltern sucevean.

- Să nu mă înşeli! îi zice poliţistul jumătăţii sale conjugale, în clipa în care ea se îndreaptă, vaporoasă, spre dormitorul generalului.

- Prostuţule! ciripeşte patinata consoartă, sărutându-l între sprâncene, unde ştie că-i place lui mai mult să fie sărutat. Eu numai pe tine te iubesc!

În trecere, ţâţele ei obrăznicite cu silicon, îi ating buzele, iar bietul colonel se topeşte de plăcere. La urma urmei, prin patul generalului trece, de fapt, drumul lui spre putere, glorie şi bogăţie.

*

Prefectul Băncescu iubeşte cu patimă jurnalistica. Se simte înzestrat pentru polemici de răsunet şi chiar

are un anume har care-l ajută să scoată poznaşe clinchete şi din cele mai surprinzătoare alăturări de cuvinte. Când prinde o clipă liberă, Ion Băncescu se năpusteşte asupra colii de hârtie, pe care o îmblăceşte, harnic şi entuziast, cu condeiul. Frazele curg din peniţă cu spornică picanterie, preafericindu-l. Când termină pamfletul, îşi sună şeful de cabinet, iar Ioan Şerban, ştiind ce va urma, trage o duşcă menită să-l învrednicească pentru a supravieţui onorabil supliciului estetic, apoi se îndreaptă supus spre fotoliul din cabinetul prefectural.

- Ia fii atent, Ioane! zice prefectul, ridicându-se şi desenând cercuri imaginare cu mâna stângă.

Astăzi, ca deobicei, puseul pamfletar al domnului Băncescu îşi rostogoleşte şenilele moralizatoare asupra lui Constantin Sofroni, preşedintele Consiliului Judeţean, pe care nu-l poate înghiţi cu nici un preţ. Pe la jumătatea operei, şenila pamfletică deraiază spre Angelica, şefa cabinetului de deasupra biroului prefectural, care cică se uită la calculator precum cocoşul la locomotivă. Domnul Băncescu n-a văzut, niciodată, cum se uită un cocoş la locomotivă, dar comparaţia i se pare deosebit de inspirată.

Ioan Şerban nu împărtăşeşte întru-totul zelul jurnalistic al şefului său. După exprimata lui părere, un prefect reprezintă o anume sacralitate a legii şi a ordinii şi, în consecinţă, prefectul nu trebuie să coboare în

cotidian, chiar dacă îl ademenesc muzele. Legea şi ordinea sunt asemeni unui templu spre care cată cu admiraţie toate muzele omenirii. Prefectul trebuie să fie, pentru că tot veni vorba de poezie, asemeni Luceafărului, "nemuritor şi rece", conştient de superioritatea sa.

- Bine, mergi la treabă şi trimite-l la mine pe juristul Popescu!, zice prefectul, nemulţumit, în vreme ce împătureşte manuscrisele.

Marin Popescu intră în clipa următoare, pentru că el se află, întotdeauna, exact acolo unde este nevoie de el.

- Să ne trăiţi, să ne trăiţi şi prin har eminescian să nemuriţi!

Prefectul se înfoaie de plăcere, iar roşeţurile naturale din obrăjorii lui bucălaţi dau în pârg.

- Nu-i ceasul poeziei, domn' Popescu! Acum e ceasul cuvântului lance cu care să ţintuim de porţile cetăţii pletora colcăitoare a ticăloşiţilor!

- Înţelepciunea lui Solomon Înţeleptul picură din gura dumneavoastră! Dar las' că le venim noi de hac! se avântă, prozaic, juristul, gândind că e oportun să povestească despre celulele PDSR pe care le-a înfiinţat, într-o singură zi, deşi legea nu i-o permite, la Frasin, Ostra, Broşteni şi Dorna Arini.

- Ia loc, domn' Popescu!

Prefectul despătureşte, grijuliu, manuscrisul.

- Vai! Aţi produs o nouă capodoperă! se entuziasmează marele admirator al primului bărbat al judeţului, care se fâsticeşte ca o fată mare:

- Am scris, acolo, un pamfleţel. Vreţi să vi-l citesc!

Nimic nu-l poate ferici mai mult pe olteanul bucovinizat decât prima audiere a unei capodopere. Se aşează în fotoliu, soarbe cuvintele cu toţi porii, râde când e de râs de se clatină lustra, iar când e vorba de vreo comparaţie mai cu dichis concluzionează admirativ:

- Extraordinar! Nici Goga, Păunescu sau Vadim n-ar fi spus-o mai bine!

După vreun ceas de edenic răsfăţ spiritual, prefectul coboară în mijlocul poporului, acolo unde este locul oricărui mare conducător, la audienţe. Pe scări, o nenorocită îl abordează abrupt:

- Domnu' prefect, îmi iau bandiţii casa şi-mi lasă copiii pe drumuri!

Plânsul zgomotos al nefericitei se aude până în Consiliul Judeţean. Impresionabilă, şefa de cabinet al preşedintelui se iveşte în capul scărilor. Domnul prefect o zăreşte şi i se pare nespus de frumoasă femeia. *Un înger albastru!*, zice, ascuns, poetul din el, apoi poetul dispare, pentru că domnul prefect realizează, enervat, că frumuseţea de sus e capcana duşmanului.

- Ajutaţi-mă, domnu' prefect, să nu-mi ia bandiţii casa! tânguie nefericita, iar sus, în capul scărilor, "îngerul albastru" are ochii înlăcrimaţi.

- Doamnă, se enervează prefectul, ştii ce-a zis poetul: de rupi din codru-o rămurea, ce-i pasă codrului de ea, ce-i pasă unei lumi întregi de viaţa ta?

Ultimul vers îl rosteşte din uşa sălii de audienţe, în vreme ce spre femeia încremenită de uimire se îndreaptă şefa de cabinet al preşedintelui Consiliului Judeţean, care nu o poate ajuta cu nimic, dar măcar e capabilă de compasiune.

*

Pe neaşteptate, liniştea oraşului este tulburată de vestea arestării unor poliţişti şi vameşi implicaţi în contrabanda cu ţigări. Colonelul Mircea Bosânceanu, care conduce întreaga operaţiune, se acoperă de glorie publică. Sosesc procurorii militari, iar dubele poliţieneşti bat şleaurile cu hărnicie, anunţând începutul unui spectacol ieftin şi de prost gust, dar pe care noi, în sfântă naivitate încrezătoare, îl socotim ca fiind vestitor al statului de drept ce urmează să se instaureze. Avem, totuşi, circumstanţa atenuantă că nu cunoaştem dedesubturile, că n-am prins de veste că, în chiar ziua primelor arestări, generalul Pitulescu, acel "Cattani al României", l-a sunat pe colonelul Bosânceanu şi l-a întrebat scurt:

- Ce ai, mă, ţi s-au înfiebântat fesele?

Colonelul n-a priceput mare lucru din întrebare, deşi tonul rostirii i-a prelins un iceberg prin coloana vertebrală. Nici măcar mai târziu, când colonelul Savu a

fost îndepărtat, fără explicaţii şi fără motivaţii, de la conducerea inspectoratului judeţean de poliţie, colonelul Bosânceanu nu s-a alarmat. Şi cum să se alarmeze, când el nu ştia nimic despre sosirea Mesagerului şi a generalului Ticu Doica la Suceava? Abia târziu, când i s-a cerut şi lui capul, colonelul Bosânceanu a intuit vag cu ce mori de vânt a încercat să se bată, dar n-a zis nimic, pentru că un stat mafiot e mai periculos decât unul poliţienesc.

Atunci, în zilele spectaculoaselor arestări, a sosit în urbe, pentru a treia oară, temutul Mesager. Mai înfricoşător ca niciodată în raglanul lui de culoarea oţelului, Mesagerul s-a oprit în faţa procurorilor militari, a cercetat lista arestaţilor, apoi a arătat cu unghia degetului mare un nume de vameş, hotărând:

- Ăstuia daţi-i drumul!

- Nu se poate, zice un ofiţer din Serviciul 215, el e comisionarul. Săptămânal, a tot dus câte o valiză cu câte o sută de mii de dolari la Bucureşti! Dacă-l pierdem, pierdem orice şansă de a prinde peştele cel mare.

- Ştim. De asta îl preluăm noi, răspunde Mesagerul, fixându-l pe poliţist în cleştele de oţel al unei priviri ireale.

În aceeaşi noapte, vameşul-comisionar pleacă spre casă şi sfârşeşte într-un tragic accident de circulaţie, la Dărmăneşti, într-o zonă în care şoseaua e lată cât un teren de fotbal şi, practic, nu se pot produce accidente

de circulaţie. În aceeaşi noapte dispare, din Suceava, şi Mesagerul.

*

Nada Rareş abia reuşeşte să-şi reprime greaţa care o sufocă pe dinăuntru, golind, pe nerăsuflate, o cutie cu bere *Bloody Mary*, apoi se năpusteşte sub duş şi se spală îndesat, cu un fel de disperare, de parcă ar avea de îndepărtat de pe trup o mulţime de stigmate. Prin uşa băii, zăreşte trupul diform al funcţionarului de la cadastru şi îi aude sforăitul porcesc, care face să danseze delicat cristalele lustrei vieneze de deasupra patului, şi iar i se face greaţă. Ca o meduză uriaşă zace greaţa în trupul ei şi n-o poate zvârli în oala toaletei cu nici un chip.

Insul de la cadastru se trezeşte, şubrezit de o tuse înfundată, şi dă buzna asupra sticlei cu *Ballantines*, pe care o goleşte parţial de conţinut. Îi place licoarea asta scumpă, din care n-a mai gustat până acum, pentru că, în fond, nu-i decât un bugetar şi nu-şi poate permite. Iar ţăranii care obişnuiesc să-i câştige bunăvoinţa cu câte o butelie de alcool scump habar nu au ce înseamnă o băutură domnească şi-i burduşesc fichet-ul cu mostre de whisky contrafăcut şi de vodcă îmbuteliată în sticle fistichii. Să le-o spună de la obraz cum vine problema, nu se poate pentru că el, Serafim Ogheală, este un funcţionar public onest, care nu s-ar lăsa corupt cu nici un preţ. Lui nu i se cuvin ofrande pentru corupţie, ci

pentru statutul lui inconfundabil de funcţionar public care se respectă şi care trebuie respectat. Dacă ştii să te impui, dacă eşti funcţionar public născut, iar nu făcut, petenţii te recunosc şi te cinstesc ca atare. Acolo, în biroul lui, Serafim este un adevărat senior. Aspru, dar drept. Probabil că tocmai chestia asta a fascinat-o pe femeiuşca din baie, pe care n-a întrebat-o de nume, dar care pare să-l iubească atât de pătimaş.

Serafim Oghează calcă strâmb pentru prima dată în viaţa lui. Nu că nu şi-ar fi dorit să o facă mai devreme, dar, până acum, încă nu s-a ivit femeia care să citească în sufletul lui ca într-o carte deschisă şi care să-l preţuiască şi iubească pentru ce se află acolo. Nu mai încape dram de îndoială, dama din baie trebuie să se fi impresionat în faţa nobleţii lui funcţionăreşti , altmineteri nu se explică dezlănţuirea ei amoroasă, chiar dacă Serafim nu arată rău, fiind nici mai slut, nici mai perfect decât oricare alt funcţionar public.

- Te-ai trezit, iubiţel?

Serafim ar mai fi avut nevoie de încă o clipă de răgaz, ca să cântărească totul cu chibzuinţă şi să decidă dacă e oportun să-şi cultive relaţia asta neaşteptată. Femeia, în ciuda vârstei, nu arată rău şi nici nu pare să se confrunte cu probleme materiale grele. Duce pe trupul ei peste o jumătate de kilogram de aur, garsoniera e dotată cu toate cele necesare şi arată ca în filmele americăneşti cu amor. Dar tocmai aici e problema care-

l nelinişteşte pe Serafim Oghează, care e de părere că o femeie cu scaun la cap nu iroseşte bunătate de parale pe aur şi *Ballantines*, chiar dacă se îndrăgosteşte de un tip de mare caracter, ci îşi cumpără un apartament cu patru camere, îl mobilează frumos, iar diferenţa de parale o depune la CEC, care-i bancă garantată de stat şi păstrează economiile populaţiei în deplină siguranţă.

Nada Rareş îi citeşte în ridurile de pe frunte o ursuză meditaţie şi se alarmează:

- Să nu-mi spui că ai ajuns să regreţi nevinovata noastră poveste de dragoste!...

- Nu. Eu, când mă place o femeie, o respect şi preţuiesc cu responsabilitate. Tocmai mă îngrijoram să văz că numai cu garsoniera asta te-ai ales din viaţă...

Femeia vede negru în faţa ochilor şi abia se abţine să nu-i strige în faţă: *Tâmpitule!* Dar ea are o problemă de rezolvat, trebuie să obţină un plan de situaţie care s-o transforme în proprietara unor terenuri din Zamca, aşa că e musai să se abţină şi să se arate în continuare drăgăstoasă cu bovina care se lăfăie în patul ei romantic

- Ooo, dar am câteva zeci de apartamente, trei vile şi o mulţime de alte garsoniere. Asta de aici e cuibuşorul nostru de nebunii, pregătit special pentru tine, iubiţel!

Serafim Oghează afişează o neîncredere ostentativă.

- Dar eu te iubesc, în taină, de... în fine, de foarte multă vreme!

- Asta ştiu, consimte Serafim. Dar nu te cred când zici că ai şi alte case!

- Cum nu mă crezi?! Doar îmi ţii evidenţele cadastrale!...

Funcţionarul de la cadastru, care are o memorie de elefant, inventariază rapid baza de date din cerebel, apoi înţelege că nici nu ştie cum o cheamă pe femeiuşca cu care a făcut amor preţ de câteva ceasuri bune.

- Dar cine eşti dumneata? Cum te numeşti dumneata?

- Nada Rareş.

Femeia îşi rosteşte numele cu o anume cadenţă, iar bărbatul trage cearşaful până spre gât, fără să ştie ce vrea să ascundă de ochii aprigei amazoance: sexul - cât degetul mic al unui preşcolar sau burta lui de funcţionar public prosper, în ciuda remuneraţiei de la buget care este doar atât cât este.

*

Există, la marginea oraşului, un teritoriu care parcă avertizează asupra viitorului care ne aşteaptă: platforma de gunoi. Trăiesc în gunoaie şi se nutresc cu resturi mucegăite câteva mii de vietăţi, câini, porci, oi şi nişte arătări în zdrenţe care au fost, cândva, oameni. Niciuna dintre făpturile care s-au născut într-un pat nu mai are vârstă. Vârsta s-a atrofiat odată cu simţurile, cu visurile, cu gândurile.

Dacă e adevărat ce se spune că trâmbiţele Apochalipsei au sunat deja, numai vietăţile acelea

abrutizate mai pot supravieţui şi clipei de după. Mai pot supravieţui pentru că au mai fost ucise de un miliard de ori, adică în fiecare clipă a zilelor care şi-au trecut peste ele şenilele însângerate.

Plombele lui Nicodim Nanău

Nefericită ca un ienupăr sau, dacă preferaţi o altă comparaţie, ca însăşi nefericirea, cântăreaţa din flaut simte nevoia unei spovedanii cu atâta intensitate încât ia drumul parohiei rurale din satul natal. Părintele Bartolomeus Prichici se pricepe ca nimeni altul să aline durerile din dragoste şi să redea păcătoasei încrederea în mult prea irosita ei puritate.

- Sufletul, zice Bartolomeus, numai el e lumina! Dacă ţi-e sufletul curat, îţi ajungi ţie însăţi. Vino, păcătoaso, să te mângâi şi să te hăruiesc cu lumină!

Ceva păgân şi misterios străluceşte în vocea sonoră a părintelui Prichici, cel care predică iertarea deplină prin pierzanie.

- Cine nu păcătuieşte nu poate fi iertat. Dacă ai păcătuit o dată, păcătuieşte şi a doua oară ca să înţelegi dimensiunile păcatului şi să te cutremuri!

E un om generos Bartolomeus Prichici, gata în orice clipă să se jertfească pe sine pentru purificarea enoriaşelor. Sătenii, care nu prea ştiu cum vine chestia

cu tainele filosoficeşti ale parohului lor, râd în bărbi şi îşi dau coate:

- Tiii, ce se mai înfruptă din parte muierească părinţelul nostru!

Şi se grăbesc să-i urmeze exemplul, păzind cărările amurgite pentru a rostogoli prin fâneţe nevestele altora, ba chiar şi propriile lor neveste, atunci când se întâmplă să le confunde din vina somnoroaselor întârzieri ale stelelor. Luate prin surprindere, la început, sătencele acceptă ca pe normalitate mulţimea violurilor, mai ales că randamentul lucrărilor agricole creşte spectaculos, de la o zi la alta. După o zi de praşilă, rostogolirea prin ierburi are efectul unui masaj complicat şi benefic, aşa că şi sătencele caută cu simpatie spre Bartolomeus Prichici, de la exemplul căruia le vine plăcutul pocinog al violării.

- Al dracului popă! zic femeile, cu simpatie, apropiindu-se, după ivirea stelelor, de casa parohială, hotărâte fiind să se spovedească.

Bartolomeus Prichici întâmpină nopţile în salonul mare al conacului parohial, frământând pe clapele unei pianine dezacordate o piesă numai de el ştiută. Prin ferestrele larg deschise intră fluturi de noapte, mari cât palma plugarului, ademeniţi de flăcările rozalii ale sfeştnicului boieresc, lucrat, pe vremea imperialilor, de un artizan vienez. Spune versuri de el scrise popa Prichici, pe când chinuie pianina şi asistă, impasibil, la

incendierea accidentală a uriaşilor fluturi de noapte.

- Săru-mâna, părinte! intră în salon, timidă, o ţărancă tânără, fără să bată în uşa înaltă, de conac respectabil.

Bartolomeus apasă cu toate degetele pe clapele pianinei, speriind perechea de guguştiuci care înnoptează în nucul de la poartă, apoi zice, apochaliptic şi fără să întoarcă privirile:

- Aruncă de pe tine podoabele desfrâului şi pierzaniei şi înfăţişează-te, aşa cum eşti, acolo unde cântă îngerii şi arde focul cel veşnic al legiuirilor fără cusur!

Trupul de argint fremătător al femeii amiroase a pelin şi busuioc, a răchită de pe malul Siretului şi a piatră de râu.

- Arată-te în lumina adevărului şi mărturiseşte-te! reverberează nazal vocea parohului, semn că i s-a aprins sângele şi că e pregătit să se jertfească pierzaniei pentru a-i pricepe cutremurătoarea dimeniune.

- Părinte, am păcătuit! şopteşte tânăra săteancă, dornică să recidiveze până la epuizare.

- Aşează-te, aici, în lumină, pe această cutie cântătoare, temniţă a îngerilor şi mângâiere a sufletelor!

Femeia se supune şi aşteaptă, cu ochii închişi, atingerea mângâioasă a degetelor reci, care vor luneca, cutremurându-i carnea, dinspre frunte spre tălpi, copiind cu migală şi chinuitoare răbdare arcuirile perfecţiunii pe care le reprezintă şi trupul ei.

Cântăreaţa din flaut intră în salonul mare al casei parohiale tocmai într-o astfel de clipă, când enoriaşa zace cu capul pe spate şi cu ţâţele sumeţite provocator spre luminile din sfeşnic, şi ele clătinate de uimire şi admiraţie.

- Iar am păcătuit, părinte! zice cântăreaţa din flaut, aruncând podoabele desfrâului şi pierzaniei de pe trupul ei pângărit.

Bartolomeus Prichici întoarce capul şi rămâne buiac şi buimac, secat de hăruire şi gata să-şi scape zilele cu fuga. Femeia întinsă, incomod, pe capacul pianinei îşi schimbă poziţia şi, pe neaşteptate, două voci diferite exclamă în cor:

- Tu, soro?

Cântăreaţa din flaut se cutremură de indignare. Stă goală în faţa imaginii ei întinerite, de parcă s-ar uita într-o oglindă în care i s-a rătăcit adolescenţa,

- Şi cu tine? întreabă cântăreaţa din flaut.

- Şi cu tine? se aude ecoul vocii din oglindă.

Un fluture de noapte, mare cât palma plugarului, evită, zălud, lumânările din sfeşnic şi se izbeşte inconştient de fruntea umedă a stăpânului casei. Prin fereastra deschisă năvălesc, înspăimântaţi, cei doi guguştiuci, alungaţi din nucul lor de o pisică flămândă. Salonul boieresc se desacralizează, pe neaşteptate, iar luminile din sfeşnic se pitesc, ruşinate, în ceara lichidă.

- Iudă! ţipă cântăreaţa din flaut, în vreme ce

Bartolomeus Prichici o zbugheşte din casă şi se năpusteşte vitejeşte într-un lan de porumb.

Noaptea şi-o petrece sub o tufă de fasole, lângă un bostan uriaş, verde ca otrava. Cele două surori, superbe în goliciunea şi furia lor, îl caută, o vreme, apoi ies, goale, în calea poliţistului şi a guarzilor comunali pentru a se lăsa violate pe îndelete. Veşmintele lor, podoabe ale desfrâului şi pieraniei, rămân în salonul mare al casei parohiale până în dimineaţa primei duminici, când Bartolomeus, ne-având de ales, se reîntoarce pentru slujbă.

*

Colonelul SRI Dumitriţă Tandru este profund dezamăgit de profesia pe care o practică şi începe să se gândească, din ce în ce mai serios, la perspectivele unei treceri în rezervă. Se simte inutil, un fel de mască pe frontispiciul teatrului părăsit şi uitat de toată lumea. Înţelege că SRI nu reprezintă un serviciu secret, ci o eventuală ciucă a bătăilor, un nou ţap ispăşitor pentru păcatele aceleeaşi cohorte de activişti venali, foşti, actuali şi viitori. Fără îndoială, comunismul a însemnat o utopie, din moment ce n-a dat rezultate nici măcar în Germania, unde a fost făcut cu nemţi. Sau, mă rog, şi cu nemţi. Dar, în comunism, statutul de ofiţer într-un serviciu secret îţi conferea o anume poziţie, generatoare de prestigiu şi respect. Pe când acum, într-o societate bolnavă de snobism şi de suspiciune, a lucra în serviciile

secrete înseamnă să-ţi izolezi familia şi s-o supui unor nemeritate umilinţe. Nici măcar la o nuntă nu mai poate merge, pentru că toate ţoapele i-ar jigni soţia cu insinuări parşive, de parcă ar compătimi-o că trebuie să-şi petreacă viaţa "lângă un securist". Nimeni nu-i poate reproşa nimic lui Dumitriţă Tandru, dar asta nu are importanţă în ochii lumii, din moment ce profesia lui a fost desacralizată şi scufundată în ridicol.

De mult amar de vreme, SRI nu mai face altceva decât să sintetizeze conţinutul articolelor care apar în presa locală pentru a trimite mahărilor bucureşteni pseudo-rapoarte. Cândva, când încă mai crezuse în utilitatea unui serviciu secret, Dumitriţă Tandru avertizase asupra dimensiunilor pe care le-a luat contrabanda, identificând şi dovezile care-i incriminau pe câţiva dintre ofiţerii superiori de poliţie, pe câţiva magistraţi şi pe o mulţime de funcţionari publici şi de oameni politici. La scurtă vreme după aceea, Virgil Măgureanu a vorbit, în raportul anual prezentat Parlamentului, despre fenomenul contrabandei, iar probele din teritoriu s-au volatilizat, de parcă nici n-ar fi existat vreodată, contrabanda fiind reluată cu şi mai mare înverşunare, cu şi mai mulţi complici.

- Domnule colonel, vă caută o femeie din Moldoviţa.

Dumitriţă Tandru izbucneşte în râs, pentru că de patru ani n-a mai dat ochii cu nici un informator, toţi ferindu-se de SRI ca de dracul şi încăpând, unul câte

unul, sub ascultarea altor servicii secrete. Pentru că s-au înmulţit serviciile secrete, cele adevărate, precum ciupercile şi se bat, între ele, pentru putere de ţi se face părul măciucă. Oamenii trăiesc cu falsa impresie că într-o societate de tip liberal funcţionează pluripartitismul. Dar pluripartitismul nu-i decât o diversiune, puterea aparţinând serviciilor secrete. De cele mai multe ori, serviciilor secrete ale unei alte puteri. De pildă CIA guvernează în 96 de ţări.

- Domnu' securist, în grădina mea o fost găsite trei cadavre!

Dumitriţă Tandru nu ştie dacă-i vine să plângă sau să râdă.

- Şe de ce nu mergeţi la poliţie, doamnă?

- Cum să merg la poliţie, dacă-i secret de stat? Că nu-s cadavrele lu' oarecine şi lu' oarecui...

- Dar ale cui, doamnă?

- E cadavrul lui Stalin, cadavrul lui Hitler şi cadavrul lui Dej!

Femeia ştie cum au nimerit cadavrele în grădina ei şi povesteşte totul cu lux de amănunte. După vreo două ceasuri de tortură morală, Dumitriţă Tandru încă mai caută soluţii să scape de nebună, dar fără succes. Dacă o dă, pur şi simplu, afară, ar însemna să rişte cine ştie ce scandal. Dacă se apucă nebuna de ţipat că a fost torturată de securişti şi de scornit tot felul de blestemăţii, e jale. Şi-atunci, cum să facă, cum să scape

de ea discret şi fără zarvă?

Ideea, în toată sublima ei simplitate, îi vine în ceasul al doisprezecelea. Înşfacă telefonul, formează un număr.

- Alo, colonelul Bosânceanu?... Eşti liber, Mircea?... Vino, te rog, până la mine!

Colonelul Bosânceanu a avut o zi uşoară, aşa că grăbeşte spre SRI, convins fiind că prietenul lui, Dumitriţă Tandru, îl invită, de fapt, la un păhărel de palincă de calitate. Deci mare îi este uimirea, când se vede abordat cu un ton oficial:

- Domnule colonel Bosânceanu, în grădina acestei vrednice cetăţence din Moldoviţa au fost găsite cadavrele lui Stalin, Hitler şi Dej. Cum cadavrele sunt de resortul poliţiei, vă rog s-o primiţi pe doamna pentru declaraţii preliminare şi pentru deschiderea dosarului judiciar!

În biroul colonelului Bosânceanu existau câteva pliante cu imagini din marile capitale ale lumii. Nu mai există, pentru că i-au plăcut moldoviţencei, care le-a şi confiscat. Mult i-a plăcut cetăţencei şi nasul domnului colonel, pe care-l găsea sexy şi viril, dar, din fericire, nasul a fost salvat.

Aflat în căutarea unei idei salvatoare, şi colonelul Bosânceanu a trebuit să suporte agresiunea civilă mult prea multă vreme. Ziaristul Constantin Severin tocmai publicase, în săptămâna aceea, un articol incendiar despre un caz de tortură săvârşită în birourile

anchetatorilor miliţiei şi, dacă nebuna ar fi dată afară şi s-ar pune pe ţipat, s-ar putea crede că torturile au reînceput. În consecinţă, Mircea Bosânceanu suportă cu stoicism toate fanteziile nebunei, până îi vine şi lui ideea cea mare.

- Doamnă, dar ceva documente secrete nu există lângă cadavre?

Nebuna, care tocmai dorea să obţină aprobarea colonelului de a-l mângâia pe nas, sare ca opărită.

- Cum să nu? Am, acolo, toată arhiva KGB!

Fericit, colonelul Bosânceanu se repede la telefon.

- Dumitriţă, eşti liber? Vin până la tine.

Colonelul Dumitriţă Tandru a uitat, între timp, de păţania cu nebuna, aşa că se pregăteşte să-şi întâmpine vechiul prieten cu un păhărel de palincă straşnică.

- Domnule colonel, dă buzna, în birou, Mircea Bosânceanu, v-am adus reclamanta înapoi, pentru că în grădina ei se găseşte şi întreaga arhivă a KGB, care-i de competenţa SRI. Până rezolvaţi voi problema arhivei, aflu şi eu cine i-a ucis pe Stalin, Hitler şi Dej!

Mircea Bosânceanu n-a fost curios să afle, după aceea, ce s-a mai întâmplat cu arhiva KGB.

*

Nicodim Nanău, miliţian de profesie, cu o surprinzătoare şi nemeritată carieră, s-a hotărât să intre în afaceri. Strânge din maxilare până-i sar plombele, pe care le încolonează milităreşte pe mapa de vinilin, apoi

apasă butonul soneriei până îl blochează, provocând un scurt-circuit care lasă fără energie jumătate din clădirea inspectoratului.

- M-aţi chemat?

Colonelul Potârniche intră degajat în biroul şefului direct şi, când dă cu ochii de încolonarea de plombe, zice amuzat:

- Văd că avem un caz cu necaz. Dar nu-i nimic, îl rezolvăm şi pe ăsta!

Scoate o pensetă, pe care o foloseşte, la pescuit, pentru scos cârligul din gura peştelui, apoi apucă delicat o plombă, la întâmplare.

- Ia să vedem unde se potriveşte acest eşantion!

Supus, Nicodim Nanău deschide gura lui de chit ierarhic superior şi, după trei-patru minute, toate plombele se află la locul lor, fixate binişor cu un adeziv nemţesc.

- Ia loc, Potârniche!

Şi, după o pauză cât o plimbare, cu mâinile la spate, până la fereastră şi retur:

- Potârniche, e greu, mă! Nu mă mai ajung cu banii! Nu fumez, nu beau, nu am amante, şi tot nu mă ajung cu banii!

- De ce nu vă plângeţi domnului general? Poate vă măreşte leafa...

Nicodim Nanău se crispează acrit şi dă să strângă din maxilare, după prostul lui obicei.

- Atenţie la plombe, şefu'! se alarmează Potârniche, apoi formează un număr, fără să-i ceară voie lui Nicodim Nanău să-i folosească telefonul. Alo? Tănasă?... Urcă pînă la şefu'!...

Maiorul Tănasă are faima unui bandit notoriu chiar şi prin lumea interlopă a oraşului. E mic, gras şi veşnic asudat, dar asta nu-l împiedică să aibă o mulţime de amante şi cam tot atâţia plozi risipiţi prin curţile altora. De curând, un bărbat care a aflat că băieţelul pe care îl creşte şi pe care-l iubeşte a fost făcut cu Tănasă a murit de supărare, iar tragedia asta l-a marcat pe Tănasă, care s-a hotărât să impună folosirea anticoncepţionalelor tuturor amantelor sale. Decizia reprezintă singura mostră de omenesc şi de umanism din partea lui Tănasă, maior de poliţie şi organizatorul tuturor afacerilor la negru din oraş.

Nicodim Nanău cunoaşte dedesubturile afacerilor murdare pe care le patronează Potârniche, Tănasă şi complicii lor. Numai din contrabanda cu cherestea le ies câte zece mii de parai pe lună, alţi zece mii - din ţigări, alţi zece mii - din schimb valutar la negru, alţi zece mii - din tipărire şi distribuţie de bancnotă falsă, alţi zece mii - din muşamalizarea unor dosare. Şi tot aşa, până îţi vine să te iei cu mânile de cap sau să apuci pistolul şi să tragi fără somaţie regulamentară.

Când a aflat cum stă treaba, Nicodim Nanău a avut imboldul de a da totul la iveală. A mers la Bucureşti şi a

purtat o discuţie intimă cu generalul Ticu Doica. Şi mare i-a fost surpriza când, după expunerea cazului, Doica l-a întrebat, fără fason, ce alege: trecerea în rezervă sau o mie de dolari pe lună? A optat pentru a doua variantă, dar iată că, în ciuda asigurărilor lui Doica, este lăsat pe tuşă, Potârniche şi Tănasă prefăcându-se că uită să-i ofere ceea ce i se cuvine.

- Salut, şefilor! zice Tănasă, cu premeditată insolenţă.

Nicodim Nanău simte că-i urcă sângele la cap, dar îţi aminteşte de plombele buclucaşe şi de paraii care i se cuvin, aşa că se abţine.

- Ia loc, Tănasă! Am de-a-ţi transmite salutările domnului general Doica!

- Dar ceva strapazol nu se găseşte pe-aici? continuă Tănasă, la fel de insolent.

În felul lui, maiorul Tănasă e un martir. El munceşte, el se expune riscurilor şi se alege cu mai nimic. Săptămâna trecută, de pildă, a fost la un pas de a cade în gheara racheţilor, iar presa locală i-a desconspirat "statul major" din incinta restaurantului Vegeta, aşa că a trebuit să caute un alt loc de decizie şi de strângere a taxelor de protecţie. Şi nu e drept să rişti atât ca să dai mai totul puturoşilor, care cred că li se cuvine caimacul doar pentru simplul fapt că şi-au căţărat posteriorul într-un scaun oarecare!

- Cinci sute de parai! oftează Tănasă, punând dolarii pe birou, iar Nanău scapă sticla din mână când aude de

o asemenea sumă.

- Generalul Doica a zis o mie! scânceşte Nicodim Nanău şi, când scrâşneşte din maxilare, constată că nu-i mai sar plombele, pentru că Potârniche a folosit un adeziv de calitate.

- Şapte sute, pluseazǎ Potârniche, iar Tănasă mai scoate două sute de parai, pentru că Potârniche are autoritatea faptelor, fiind om harnic, care se implică în toate, irosindu-şi nopţile cu protecţia convoaielor cu cherestea sau cu ţigări de contrabandă.

- Şi dacă ţin să-mi daţi o mie? nu cedează Nanău.

Cei doi subalterni schimbă priviri complice, apoi Tănasă mai scoate trei sute de dolari şi zice:

- Bine, dar va trebui să munciţi pentru ei.

Înţelegerea se pecetluieşte cu câte un păhărel de whisky, apoi Tănasă pleacă să obţină de la Parchet un mandat de arestare pe numele unui ţăran oarecare, care a fost prins ducând spre casă o căruţă cu lemne de foc.

*

Într-un mod cât se poate de paradoxal, soarta popoarelor este, de cele mai multe ori, o consecinţă a marilor lor virtuţi. În ce ne priveşte, noi, românii, ne-am umplut de faimă prin ospitalitate tradiţională şi prin prietenie la fel. Noi suntem prieteni tradiţionali cu toată lumea, inclusiv cu burundezii, despre care am auzit că ar exista, dar numai bunul Dumnezeu ştie pe unde. Dar cele mai solide şi mai tradiţionale prietenii le-am avut

cu turcii, cu ungurii, cu ruşii, cu austriecii, cu germanii, cu grecii şi cu evreii, care trăiesc mai pe aproape, ba, când le vine lor bine, extrem şi periculos de aproape. Pariez că nu există român care să nu fi purtat ca pe un giuvaer pe grumazul strămoşilor lui măcar un turc, măcar un ungur, măcar un rus şi doi-trei evrei pontoşi şi meşteri la negustorie. Ei - călare, noi - pe jos, în spiritul ospitalităţii româneşti tradiţionale cimentând prietenia care face istoria.

Prietenia româno-ceilalţi se bazează pe zece principii filosofice unice şi irepetabile, care sună kuşer numai în limba daco-romană, cum ar fi: *Te faci frate cu dracul, până treci puntea*, ***Capul ce se pleacă sabia nu-l taie***, *Fuga-i ruşinoasă, dar sănătoasă*, ***Cu răbdarea treci marea***, *Decât codaş la oraş, mai bine-n satul tău fruntaş*, ***Rău cu rău, dar mai rău fără rău***, *O mână spală pe cealaltă*, ***Priveşte cât ţi-i lungul nasului!***, *Schimbarea Domnilor, bucuria nebunilor!* şi ***Apa trece, pietrele rămân***. Acest decalog al ospitalităţii şi prieteniei funcţionează şi acum, când strategia integrării europene face furori, ulcere, gastrite, colite, enterocolite şi cancere la stomac.

Scăpat de cizma rusului, românul ospitalier şi prietenos bate, de zor, temenele să fie primit slugă la alt stăpân. O face de prin '90, dar fără prea mare succes, pentru că stăpânii contemporani sunt mai năzuroşi şi mai moftangii ca niciodată. Prin '90, ce-i drept, au trimis

câţiva "specialişti" să adune date despre întreprinderile româneşti, urmând ca, în scurtă vreme după aceea, să se elaboreze studii de fezabilitate care să facă din economia românească ceva ce nu se există. Ai noştri, în spiritul ospitalităţii, au pus la dispoziţia distinşilor oaspeţi munţi de documente, inclusiv copiile certificatelor de naştere a copiilor salariaţilor. Apoi, s-au pus pe aşteptat şi, ca să treacă timpul mai uşor, şi-au împiestriţat aşteptările cu excursii economice prin ţările din jur. Planurile de fezabilitate care să relanseze economia românească n-au mai venit niciodată. În schimb, pieţele tradiţionale au căzut, peste noapte, şi fără explicaţii.

Spionul vienez

Domnul Weiss vine din Viena. Ştie nemţeşte, deci e un om cult, care face o formidabilă impresie prin Bazinul Dornelor. De profesie, Weiss e antropolog. *Un fel de medic*, zice el, iar localnicii diriguitori ai învăţământului şi ai sănătăţii publice îl cred pe cuvânt. Vrea, cică, să realizeze un studiu despre efectele poluării radioactive asupra copiilor. În spiritul tradiţionalei ospitalităţi româneşti, porţile şcolilor şi dispensarelor din zonă se deschid larg, primitoare. Loturi de şcolari sunt puse, zilnic, la dispoziţia ciudatului personaj. Pentru că Weiss chiar este un personaj ciudat, un fel de sosie vieneză a legendarului Quasimodo.

Între timp, la Suceava, prefectul Băncescu îl primeşte în ospeţie pe megieşul Ivan Gnatişân, guvernatorul regiunii Cernăuţi. Spre seară, când se dedulceşte abundent din afinata numită "campot", Gnatişân aduce vorba despre Weiss.

- Care Weiss? întreabă prefectul nostru.

Gaspadin Gnatişân devine suspicios:

- Adică voi nu aveţi securitate?

- N-avem. Adică avem, o scaldă capul local.

- Şi nu ştii nimic despre Weiss?

Domnul Băncescu nu ştie, dar nu-i nici o tragedie, pentru că Weiss nu-i Shiller sau Rilke. Gaspadin Gnatişân deşi ştie că Shiller e parc în Cernăuţi, n-a auzit nimic despre Rilke. În schimb, cunoaşte extrem de multe lucruri despre Weiss. Ştie, de pildă, că emisarul vienez a fost trimis, încoace, pentru a dovedi, printr-un studiu antropomorfic, identitatea maghiară a omului bucovinean. Ştie gaspadin şi cine finanţează studiul şi în ce scop, pentru că securitatea ucraineană nu toacă de pomană carboavele strămoşeşti. Securitatea românească, nefiind plătită în carboave, nu ştie nimic.

Când pleacă megieşul, domnul Băncescu cheamă la sine capii judeţeni ai învăţământului şi sănătăţii pentru sfat patriotic. În următoarea zi, şcolile şi dispensarele domene îşi închid uşile în nasul vienezului, care se face negru de supărare, iar inima lui aristocrată, pe care o poartă în dreapta, prinde să-i bată năvalnic. Ţipă ceva despre drepturile omului, intrarea în NATO şi integrarea europeană, apoi ia drumul Vienei. Negru ca sufletul care-i clocoteşte pe dinăuntru.

Peste vreo lună, tot de la gaspadin Gnatişân se află că bietul Weiss a răposat, la Viena, de inimă rea. Între timp, securitatea ucraineană se străduie, din răsputeri, să ia urmele lui Rilke, dar nu se întrevăd semne încurajatoare. Mare spion şi Rilke ăsta!

*

Până să-i crească mustaţa şi ciocul paşoptist,

Coriolan Scorţeanu a şi devenit cel mai important bărbat al urbei. Spre el vin TIR-urile cu ajutoare ale străinătăţii. spre el vin scaunele dolofane ale consiliilor de administraţie autohtone, în faţa lui se închină poeţii curtelnici şi cei mai anticomunişti foşti activişti comunişti. El decide ce e bine şi ce e rău, pentru că numai el este alesul urbei la toate nivelurile, etajele, caturile, balcoanele şi foişoarele puterii. El dezvoltă economia de piaţă şi tot el o controlează. El e cheia şi lacătul, el decide că primarul e hoţ sau incompetent, că prefectul e o inteligenţă rară, că toţi gudurelnicii sunt progresul, iar ceilalţi - piedicile bolşevice în calea democraţiei. Ia cuvântul în consiliul local sau judeţean şi zice stropşit:

- Domnilor, sunt împotriva aberantelor decizii!

- Bravooo, şi noi! strigă gudurelnicii, care au şi ei un dinte împotriva primarului sau a preşedintelui consiliului judeţean pentru cine ştie ce hatâr nesatisfăcut.

Coriolan Scorţeanu are stofă de conducător. Chiar dacă stăpâneşte aproximativ doar o zecime din lexicul uzual al limbii române, el impresionează şi se impune discursiv prin enunţuri ultimative. Scorţeanu nu vehiculează idei, nu poartă dialoguri, ci pronunţă sentinţe. Are un fel de deformaţie bovină a cerebelului, care-l face să dea cu cornul stropşelii în tot ceea ce nu-i este pe plac. Discursurile lui sunt de un laconism aparte

şi conţin, pe lângă sintagma "împotriva aberantelor decizii", numai paradigme.

Dulce ca mierea e gloria clipei, şi nimeni nu ştie să se înfrupte din ea, cu atâta dibăcie şi nesaţ, precum Coriolan Scorţeanu! Dar clipele vin şi se duc, iar omul nostru judeţean pofteşte să deguste şi din eternitate, aşa că se deghizează şi în tartore culturnic, ba chiar şi în autor de cărţi erudite despre supravieţuirea cactuşilor australi pe vatra creştinătăţii. De aici, de la cactuşi şi vatră, l-a pălit ideea de a deveni şi ctitorul unei fundaţii creştine şi româno-germane, pe care a botezat-o pompos "Mondo Humanitas", care-i îngăduie să susţină o contrabandă de proporţii, împreună cu avocatul Mătrăgună şi cu un complice neamţ, aducând încoace tot felul de vechituri germane, şi ducând încolo icoane, cărţi rare, medalii din aur şi din argint, timbre, tablouri şi alte astfel de vechituri româneşti.

Colonelul Zmeură, zis Fliuşcă, e mulţumit de ascensiunea lui Scorţeanu. În sfârşit, nostalgicii securităţii au un om infiltrat în structurile BND, aşa că eventualele agresiuni nemţeşti vor putea fi contracarate din vreme. Săptămânal, securistul Zmeură îşi vizitează eternul informator şi întreabă:

- Ce mai fac nemţii, Coriolane?

- Şed blând. Dar problema imediată nu sunt nemţii, domnule colonel, ci fasciştii bucovineni.

Răbdător, colonelul dă fliuşcă pe gât trascăul

americănesc pus la dispoziţie, în vreme ce audiază, pentru a mia oară, lunga listă a sucevenilor pe care-i urăşte Scorţeanu, listă care se măreşte, tot săptămânal, cu încă două-trei nume.

*

Vlad Soare nu are trecut compromiţător de securist. El aparţine, sută la sută, democraţiei, care l-a transformat dintr-un inginer oarecare, veşnic ameninţat de spectrul şomajului, în braţul ei înarmat. Sau măcar aşa vine vorba, pentru că, deşi duce în cârcă patru ani de retribuire ca agent secret, Soare tot nu se poate dumiri de ce i se zice serviciu secret unei instituţii de tăiat frunze la câini. Lipsa de activitate l-ar fi adus la exasperare, şi de la exasperare la demisie, dacă nu s-ar fi găsit un cunoscut, caraliu prin trupele cotroceniste, care să-i arate drumul cel bun şi pavat doar cu bune intenţii, prezentându-l Mesagerului. Din clipa aceea, viaţa lui Vlad Soare s-a schimbat total, insul devenind, măcar pentru ochii unei părţi a Sucevei, un fel de James Bond autohton, plin de şarm şi de parai, dispus să ajute pe toată lumea şi să investească, surâzător, şi în cele mai fistichii afaceri. Încep să-l înconjoare cu delicată atenţie o mulţime de curtelinici, care inventează legende despre acest adevărat Filip Teodorescu al democraţiei, care trăieşte mai mult în Thailanda decât în România. Cârtitorii insinuează răutăcios că sereistul n-ar fi decât un bişniţar de duzină, care-şi susţine afacerile murdare sub pulpana

serviciului condus de Virgil Măgureanu, dar prea puţini sunt cei care dau ascultare cârtitorilor. Suceava are nevoie de un erou, de un mit prin care să se răzbune toate dezamăgirile noastre, iar Vlad Soare este cât se poate de potrivit pentru aşa-ceva. Adulat şi răsfăţat în mediile culturale ale urbei, care-i creează un portret exaltat, Soare îşi dezvoltă, încetul cu încetul, relaţii stabile cu lumea politică şi cea bancară. Nimeni nu ştie şi nici măcar nu-şi poate imagina că noul James Bond autohton este, în realitate, doar un însoţitor de mărfuri într-o reţea internaţională de contrabandişti, pe cale de a fi exclus din schemă datorită firii sale flecare, lăudăroşenia suceveanului manifestându-se la fel de primejdios şi în ţară, şi în Thailanda. Dacă n-ar fi fost prietenul lui cotrocenist, care să-i propună Mesagerului doar o simplă "debarcare pe ţărm", este de presupus că Soare ar fi sfârşit înjunghiat în cine ştie ce bordel asiatic, iar patria i-ar fi cinstit memoria de erou al fronturilor ei invizibile. Mesagerul, cel mai adesea neiertător cu supuşii, a acceptat graţierea.

- Bine, fie! În fond, nu-i decât un dobitoc inofensiv.

În aceeaşi zi, ca măsură de prevedere, Mesagerul l-a înştiinţat pe Măgureanu că sereistul sucevean Soare îşi compromite patria prin banală bişniţă româno-asiatică. Profesorul n-a reacţionat imediat, pentru că-l cunoaşte pe Mesager ca pe un cal breaz şi, în consecinţă, se teme de o gulgută otrăvită, dar îi previne

pe şefii suceveni SRI şi le sugerează să-i tragă căpitanului Soare o beşteleală pe cinste. Numai că, exact în aceeaşi zi, căpitanul îşi depune demisia.

În ciuda părerii Mesagerului, Vlad Soare n-a fost, niciodată, un dobitoc. Canaliile, de regulă, nu pot fi suspectate de prostie, iar Soare este o canalie. Încă de la prima "misiune peste hotare", suceveanul a înţeles că a intrat într-un joc extrem de periculos şi a decis să-şi salveze pielea. Tuturor li se înfăţişa ca un om nesigur, uşuratic şi superficial, care a nimerit din întâmplare în reţea. Nu i s-au încredinţat misiuni spectaculoase, n-a fost folosit drept killer şi nici ca însoţitor al transporturilor cu droguri. În consecinţă, deşi ştie despre existenţa reţelei, Soare nu poate furniza dovezi care să-i pericliteze acesteia existenţa.

Excluderea din reţea şi din SRI au venit exact atunci când Soare era pregătit pentru cea mai spectaculoasă ieşire din scenă. La Suceava, împrumutase, fără dobândă, ba cinci sute, ba o mie de dolari cunoscuţilor de o anume factură, iar lumea bancară şi-o îndatorase prin atenţii surprinzătoare, inclusiv prin livrare de informaţii referitoare la prognozatele acţiuni de flagant-delict ale poliţiei. Când a bătut ceasul potrivit, Soare şi-a convocat datornicii şi i-a rugat să-i gireze un împrumut bancar serios, pentru că vrea să se lanseze puternic în afaceri. Nimeni nu l-a refuzat, mai ales că omul prezenta şi garanţia morală de a aparţine singurului serviciu se-

cret democratic al statului. Actele se semnează într-un timp record, iar o bancă suceveană îi acordă un credit de aproape un miliard, pe care Soare îl garantează cu un imobil din Dorohoi şi cu casele unor suceveni cu reputaţie imaculată, care par să-i fie prieteni. Transformă leii în dolari şi dispare pentru totdeauna, undeva, în Thailanda, unde sicomorii şi femeile exotice îi iniţiază pe muritori în tainele veşniciei. Când vine scadenţa, banca se năpusteşte asupra giranţilor şi le scoate casele la mezat. Vinovaţi fără vină, poeţi şi diriguitori ai sportului judeţean protestează timid, invocă moralitatea şi legalitatea, apoi se trezesc, pur şi simplu, aruncaţi în stradă. În cazul lor, excesul de încredere echivalează cu prostia, cu prostia aceea care se plăteşte, întotdeauna, mai mult decât valorează.

*

Mihnea Vameşu e poet şi barman. Fură la pahar şi, din ce câştigă, îşi cumpără cărţi, pe care le citeşte cu disperare, doar-doar s-o auzi, sub presiunea lecturilor, declicul incendiarei lui personalităţi. Până atunci, până se va săvârşi miracolul, Mihnea Vameşu urăşte. Urăşte pe cei care au uşurinţa scrisului şi pe cei care pot trăi şi fi fericiţi într-un mod cât se poate de firesc. Îşi urăşte neamul tot atât cât urăşte politica, patriotismul, provincialismul, liniştea copacilor şi poleiala tulburătoare a zorilor de zi. Urăşte freamătul buzelor celorlalţi, urăşte respirările şi surâsurile, plimbările

adolescenţilor romantici şi disperata epuizare a pensionarilor.

- Domnule, ascultă ce-ţi spun eu! declamă Mihnea Vameşu şi în faţa respirărilor, şi a surâsurilor, şi a plimbărilor, şi a disperărilor.

Şi, de fiecare dată, el nu spune nimic, dar trânteşte propoziţia ultimativă ca pe cuţitul unei ghilotine, apoi clatină din mână a lehamite şi pleacă de parcă ar fi singur pe lume şi n-ar avea în faţa cărui suflet să se destăinuie. De aproape o jumătate de veac, Mihnea Vameşu, poet şi barman, fură la pahar şi se minte pe sine clipă de clipă, cu excepţia celor în care lasă să se preligă împuţinat lichidul în paharele la fel de banale ca şi falsele lui orgolii.

Pe lângă a fi poet fără să fi scris un singur vers, Vameşu adoră să se ştie politician şi om de afaceri. Moftul cu politichia s-a manifestat încă din primele zile ale Revoluţiei, când barmanul s-a prezentat la judeţeana de partid pentru a prelua şi drămălui puterea. Avea stofă de iacobin şi privire de inchizitor, iar stereotipia "Domnule, ascultă ce-ţi spun eu!" crea o puternică impresie. Din păcate, după doar câteva zile, când activiştii din linia a doua a partidului şi-au ieşit din buimăceală, autoritatea lui Mihnea Vameşu s-a făcut praf şi pulberi, iar el s-a văzut obligat să se reîntoarcă la paharele, ţoiurile şi frapierele sale pentru a îndemna la cumpătare pe însetaţii săi concetăţeni. Dar, odată

descoperit ştiubeiul cu miere al puterii politice, omul nu se lasă înfrânt cu una, cu două, ci începe să tropotească mărunt prin preajmă, doar-doar şi-o dedulci sufletul în cele din urmă. Încearcă, mai întâi, cu ecologismul, care e la mare modă prin ţările vestului din ce în ce mai îndepărtat, apoi se culisează în dialoguri sociale şi în alianţe civice, până li se strepezeşte pofta de dialog ciracilor. Căci e greu să pui de teorii savante, când savantlâcul, în toată splendoarea sa, aparţine barmanului Vameşu, unic moştenitor al înţelepciunii terestre, aflat pe cale de a elabora cele zece noi porunci ale democraţiei şi modernismului. Prima dintre acestea, "Sunteţi un popor de proşti şi de laşi!", displace profund unui fecior de popă care, la beţie, simte şi el nevoia dialogului social.

- Prost eşti tu, băăă! tună feciorul popiii Bulgaru, acumulând capitalul puterii pentru că a avut vitejia de a-l înfrunta pe atoateştiutor.

Vameşu renunţă la a mai declama şi a doua poruncă a democraţiei, mai ales că privirile sale metalice nu mai oglindesc autoritate, ci doar două halbe prizărite, pline cu un lichid tulbure şi cu guler înalt de spumă murdară ca un şervet din alimentaţia publică.

- Nu-i nimic, mocneşte el eroic, mă întorc la cărţile mele. Dacă nu voi fi politician, atunci voi fi totul!

În intimitatea umilită a sufletului său, barmanul se şi vede autor al unor nemuritoare poeme, care vor

clătina sensibilitatea umană dintr-un capăt în celălalt al omenirii. La drept vorbind, nici nu i se pare prea atrăgătoare perspectiva de a sta la palavre, în viitor, cu George Bush, cu Helmuth Kohl sau cu Boris Elţîn. Vameşu nu aparţine clipei, ci veşniciei. Locul lui e pe firmament, mai presus de Shakespeare, Hegel, Kant şi Homer. El e un fel de demiurg terestru, născut într-un sat colbuit pentru a crea un nou univers, o nouă lume. Mileniile care vor urma vor căta cu admiraţie spre secunda respirată de Mihnea, creatorul etern al Vameşiadei.

Din păcate, societatea, în condamnabila ei superficialitate, nici nu observă cu ce bărbat de excepţie are de înfruntat viitorul. Dimpotrivă, pare să-l ignore cu totul, excepţia constituind-o un banal proces penal, prin care i se impută barmanului Vameşu dese şi repetate lipsuri la gramaj. Dar poetul, superb în încrâncenarea sa, sublimează şi acest fapt divers într-un mod cu totul şi cu totul remarcabil. El nu mai este un borfaş de duzină, ci un martir al soartei, un iniţiat în tainele pierzaniei care urmează să ia toate păcatele omenirii asupra cuvintelor sale. Cuvinte atât de profunde şi de ireale încât nici nu capătă consistenţă pe un petec de hârtie, ele urmând să ardă, de-a pururea, numai în catedrala vie care se numeşte Mihnea Vameşu.

Junta coloneilor

Vocaţia de veşnic păcălit a suceveanului rareori ratează ocazia de a se manifesta în toată splendoarea. Numai cine nu vrea nu ne vinde cioara de pe gard şi nu ne înşfacă vrabia din mână, lăsându-ne şi fără ultimii creiţari, că doar întreţinerea bicisnicei zburătoare costă, nu glumă. Iar, la români, neam mioritic până peste poate, brânza este întotdeauna pe bani, iar tărâţele valorează măcar cât sacul cu făină.

- Garantez reuşita cu viaţa şi viitorul meu! strigase, mai ieri, un student sucevean dispus să se lanseze în afaceri caritabile, iar ziaristul Dumitru Brădăţan a consemnat propoziţia pentru eternitate în paginile singurului ziar mortuar din judeţ, în vreme ce poporul zonal da buzna, de bună voie şi nesilit de nimeni, să renunţe la parale şi parai.

Tot atunci, după o bătălie pe viaţă şi pe moarte, Constantin Sofroni, fostul mijlocaş al Metalului din Rădăuţi, devenise primul Preşedinte al Consiliului Judeţean şi cel mai tare intelectual din areal, iar Gheorghe Toma se instalase în fosta închisoare a oraşului ca să ne fie primar vrednic vreme de patru ani.

- Intrăm în era informaţiei! decreta Constantin

Sofroni, singurul sucevean care poseda, pe atunci, un computer personal.

- Voi da Sucevei o nouă înfăţişare! se angaja Gheorghe Toma, blocând o stradă centrală cu un trotuar nou, pe care l-a tot peticit, în următorii ani, cât s-a putut şi a permis-o bugetul.

Poporul elector a ignorat declaraţiile, pentru că tocmai identificase o nouă sursă de îmbogăţire, mult mai mănoasă decât bazarurile poloneze, jocul de întrajutorare. Bunăstarea populară urma să curgă din două ugere băştinaşe dolofane, iar noi, precum personajul unei poveşti humuleştene, trebuia să ne dedăm huzurului şi să întrebăm doar atât:

- Da'-s muieţi posmagii?

Două lungi coloane democratice au luat locul cozilor de altădată. Viitorii bancheri se înşiruiau, sobri, în vecinătatea unei vile de pe strada 6 Noiembrie şi în faţa Hotelului Balada, aşteptând să-şi depună agoniseala de-o viaţă în mâinile sigure ale magicienilor care tocmai descoperiseră secretul multiplicării la nesfârşit a sumelor de bani.

Minunate au fost lunile fastuoase ale întrajutorării miliţienilor, politrucilor şi magistraţilor din agoniseala încrezătoarelor mase populare! Prefectul Ioan Băncescu şi primarul Gheorghe Toma au încercat, cu o oarecare timiditate, să avertizeze populaţia că urmează să ia o ţeapă de zile mari, dar populaţia le ştia mai bine decât

oricine pe toate, aşa că a ignorat, ofuscată, sfaturile aparent cârcotaşe ale celor doi. Cât despre patronatul caritabil, mereu zâmbitor şi sigur pe el, acesta a ripostat cu generozitate blamului oficial, bătând la uşile celor doi straşnici bărbaţi ai urbei şi invitându-i să ridice câştiguri de milioane fără să fi investit ceva. Dar şi Ioan Băncescu, şi Gheorghe Toma au refuzat, indignaţi, mituirea dibace, fără să-şi transforme, ulterior, această probă de onestitate în capital politic.

*

Maşina parlamentară frânează sub stânca de la intrare în comună, iar deputatul Zachar Nicolaescu coboară greoi şi respiră cu încântare aromele fâneţelor rostogolite pe cer şi a răchitelor care străjuiesc uimite legănătoarea apă a Moldovei.

- Mă aştepţi în celălalt capăt al comunei! ordonă alesul naţiunii locale, iar şoferul apasă acceleraţia cu blândeţe, ca să nu-l înfăşure în colburi buimace pe straşnicul om politic.

Zachar Nicolaescu cunoaşte bine comuna, pentru că aici, între Mestecăniş şi Feredeu, şi-a trăit basmul tinereţii, ca inginer silvic, înrudindu-se cu localnicii prin încumetriri generoase şi reciproc avantajoase. Îl recunosc şi pietrele, după paşi, chiar dacă, astăzi, pingelele bărbatului carpat sunt altele, faine şi moderne de s-ar îndrăgosti de ele chiar şi trotuarele pariziene.

- Ziua bună, domnuţă! Zîua bună, oameni buni! tună

din glas alesul naţiunii locale, când intră în buticul deschis în fosta fabrică de cherestea. Domnuţă, ia toarnă 'mata câte un strapazol la toată lumea!

Bărmăniţa rurală, coaptă şi răscoaptă şi la care n-a mai căutat cu jind ochi de bărbat de la izgonirea ultimului miliţian din comună, care-i făcea o curte asiduă, se simte flatată până la fâsticeală şi umple paharele cu mult peste gramaj.

- Hai noroc, oameni buni!

Ciocnesc pahare improvizate din borcane de muştar.

- Eu mi-s deputatul vostru Zachar Nicolaescu şi-am fost trimis, aici, personal de domnul Ion Iliescu pentru ca să aflu care vă mai sunt necazurile şi cum pot fi ele rezolvate.

Muntenii, cum află cu cine au de-a face, mai să se înece cu bunătatea de băutură, cu care nu-s prea obişnuiţi, ei preferând *brenka*, o specialitate locală, încropită din ceai de secărică şi spirt medicinal. Beau gospodăreşte, îşi şterg picurii din barbă cu dosul palmei, apoi se interesează de sănătatea domnului Preşedinte, ca să facă bună impresie deputatului.

- Ei, care-i baiu'? întreabă demnitarul, pregătind un notes jerpelit şi un pix ieftin.

Muntenii schimbă, între ei, priviri nehotărâte, apoi se plâng de Săpăligă, ultimul miliţian comunal, care-i hăituia teribil pe ascultătorii "Europei libere" şi care, acum, în democraţie, a fost trimis la Academie.

- Ca mâine îl vezi general de poliţie pe banditu' de miliţian! oftează sătenii, dar fără prea multă convingere.

- N-ajunge! tună deputatul. O să expun cazul personal lui Iliescu.

Bar după bar, cinzeacă după cinzeacă, Zachar Nicolaescu străbate satul dintr-un capăt în celălalt, comamdând "câte un strapazol pentru toată lumea" şi ascultând plângerile celor care pot născoci câte un motiv de nemulţumire. Acolo, între munţi, nici nu se prea observă că se schimbă regimurile şi orânduirile. Oamenii o duc bine, ba chiar mai mult decât atât, vorba unui alt celebru politician. Dar vizita unui parlamentar veritabil, care aduce la chip şi la vorbă cu Creangă, face o deosebită impresie, aşa că, la alegerile care urmează, muntenii din satul acela votează majoritar pentru trandafirii lui Zachar Nicolaescu, chiar dacă Zachar Nicolaescu lipseşte din pomelnicul aburcării la privilegii.

*

Serafim Oghează abia-şi mai trage sufletul ostenit, dar fericit.

- Semnezi sau nu semnezi?, gâfâie Nada Rareş, aplicându-i întregul set de mângâieri bucale, prezentat, cu dezinvoltură juvenilă, în cel mai recent număr al revistei *Liceenii*.

- Nu pot. Dacă nu-i legal, nu pot, repetă, pentru a suta oară Serafim. Nu mă pot juca cu planurile de situaţie pentru că, în fond, eu am o carieră de dus până la capăt.

- Dar dragostea noastră?, insistă femeia, iar Serafim cade pe gânduri.

Pentru dragoste, nici un sacrifiu nu-i prea mare. A zis-o şi un poet persan, cetăţeanul Hafiz: *Marea dragostei-i adâncă, / N-are-astâmpăr, margini n-are, / Sânge-i dai şi răsuflare, / Ea îţi cere tot şi încă.* -

- Dar dragostea noastră?, îi şopteşte, la încheietura gâtului, gura flămândă a vampiricei feminine.

Serafim îşi chinuie minţile până-şi aminteşte de sfatul "ălui bătrân":*Unei femei oferă-i stelele de pe cer! E şi poetic şi nici nu te costră nimic!*

- Cere-mi stelele de pe cer şi ţi le depun, imediat, în poală!, rosteşte Serafim pe nerăsuflate. Dar nu-mi cere să încalc legile patriei mele mult iubită. Dragostea, femeie, nu poate fi maculată prin fapte reprobabile şi antisociale!

Stă în genunchi bietul funcţionar cadastral şi îşi rosteşte cuvintele cu o nostimă solemnitate. Seamănă, în clipa asta, cu marii bărbaţi ai istoriei care au preferat sacrificiul de sine în orele astrale ale omenirii, dar, din păcate, Nada Rareş nu are capacitatea de a identifica măreţia faptelor istorice, aşa că, pe neaşteptate, zvâcneşte din aşternut şi ţipă:

- Afarăăă!!!...

Deceniile de dresaj funcţionăresc îşi fac efectul în exact aceeaşi clipă. Bărbatul sare din cearşaf direct în hainele lui largi şi ponosite, fără să schiţeze nici măcar

prin gesturi vreo întrebare. Când să plece, Nada face o ultimă ademenitoare încercare de a-l corupe:

- Pleci aşa, clefăind din tălpi pe sufletul meu?

Onestului funcţionar public i se topeşte sufletul ca un ţurţure întârziat în primăvară.

- Dacă-mi permiţi, zice el emoţionat, te-aş săruta de despărţire...

- Şi semnătura?

- Nu-mi cere asta! Dacă mă iubeşti...

- ...ieşi afară, neisprăvitule!, tună amazoanca spiritului liberal băştinaş, apoi dispare în baie pentru că, în sfârşit, greaţa aceea ca o uriaşă meduză acceptă să-i elibereze trupul luat în stăpânire pe dinăuntru.

După o jumătate de ceas, într-un alt apartament de lux al oraşului sună telefonul. O mână înmănuşată ridică receptorul şi îl apropie de urechea care împodobeşte un căpuţor auriu ca un pui de găină proaspăt ieşit din ou.

- Casa judecătorului..., rosteşte, maşinal, gura bărbatului, dar vocea din receptor îl întrerupe brutal.

- Ai câştigat, tâlharule. Plusez şi cu trei sute de grame de bijuterii.

Puiul de găină înfloreşte şi irizează fuioare de aur.

- Bine, zice. Mă duc să redactez sentinţa.

Sven Hassel, un scriitor facil, pe care nu-l citesc marii intelectuali ai urbei noastre, spunea, cândva, că bogaţii au întotdeauna dreptate, chestia asta numindu-

se justiţie.

*

Există o perdea uriaşă între cer şi oraş. Dincolo, au rămas cei care nu îmbătrânesc niciodată, degustătorii din tinereţe fără de bătrâneţe şi din viaţă fără de moarte, dincoace - nenorocoşii, cei care murim câte puţin în fiecare clipă a zilei. Există şi martori, există şi oameni care trăiesc şi aici, şi dincolo. Dumitru Cucu, de pildă. Sau Gavril Mârza. Sau Vasile Ilie şi Mihai Chiriac. Sau Constantin Sofroni. Sau Mihai Grozavu şi Florin Boeru. Sau Alecu Sandu, Teodor Hauca şi Mihai Unguraşu.

- Mă, ai vreun prieten puternic? întreabă un poet pe un altul.

- Sigur, pe Mihai Unguraşu.

- Lasă-l pe Unguraşu, că ăsta-i prieten cu toţi! Spune-mi unul care-i numai al tău!

- Dumitru Cucu.

- Şi ăsta e al tuturora. Altul?

- Gavril Mârza.

- Mă, eu te întreb de un prieten numai al tău! insistă Zamostene, vizibil amuzat de faptul că scriitorii au o mie de prieteni, de complici în a vâna nopţile planetei şi în a le obliga să poposească şi prin casele Sucevei.

Scriitorii, ca nişte copii rătăciţi în pustie, sunt lacrimile unui înger care presimte mai mult decât înţelege. N-au soartă, n-au bucurii şi dureri, au numai urmele paşilor întipărite pe cer.

- Doamne, cât de tragic mi se potrivesc urmele astea! exclamă unul sau altul dintre cei indiferenţi la destinul scriitorilor.

- Ce bine-mi şade cu hazul dintre coperţile acelea aurii! se extaziază altcineva, fără să observe că urmele de pe cer au strâns sufletul cuiva până la disperare.

Există, pe deasupra, un snobism şi mai agresiv.

- Eu nu citesc decât presă centrală - în materie de jurnalistică, şi pe clasici - în materie de literatură! se făloşeşte fostul procuror Călin, relansat justiţiar în avocatură. Pe localnici îi iau în consideraţie doar în cazul în care sunt implicaţi într-un proces de calomnie sau insultă! continuă să se sumeţească avocatul şi este de presupus că nici clasicii nu-l aud, altminteri s-ar răsuci în morminte, aflând cine-i citeşte, şi i-am auzi.

Suceava a avut întotdeauna scriitori de o tulburătoare frumuseţe. Primul poet bucovinean, Gavril Rotică, strămoş de-al lui Liviu Popescu, ca şi primul prozator bucovinean, Iraclie Porumbescu, au săvârşit iniţierea în cea mai dulce, dar şi mai tragică pierzanie, literatura. Literatura, adică destinul care i-a dus pe Teofil Lianu, Vasile Pânzariu şi Dumitru Oniga în temniţele comuniste, iar pe Constantin Ştefuriuc în imposibilitatea de a mai îmbătrâni vreodată.

Poeţii lumii, în general, au murit de tineri. Eminescu, Labiş, Puşkin, Lermontov, Porumbescu, Esenin, Ştefuriuc au murit înainte de a înţelege că trăiesc.

Chestia asta a constatat-o şi epigramistul Nicolae Ghiţescu, în clipa în care a citit într-un ziar oarecare că nu-mai-ştiu-cine a împlinit o sută şi ceva de ani. Şi-atunci, a scris Nicolae Ghiţescu despre venerabilul înconjurat de mulţime de urmaşi: *"A fost, în viaţă, cumpătat, / Nici n-a băut, nici n-a mâncat, / Nici n-a făcut din noapte zi / Şi a ajuns o sută... Şi?"*.

*

În nici doi ani de la Revoluţie, Junta coloneilor de securitate trecuţi în rezervă triumfă. Prosperă şi triumfă. Seamănă, mai curând, cu o francmasonerie băştinaşă decât cu un serviciu secret, seamănă cu un păianjen uriaş care paralizează şi digeră tot ceea ce îi nimereşte în plasă. Înfiinţează firme private de import-export, societăţi imobiliare, case de amanet şi sindicate, editează ziare de mare tiraj, are propriul ei post naţional de televiziune. Informatorii zeloşi de odinioară răzbat, devin simbolurile pluripartitismului. Un asalt hotărât transformă filialele judeţene ale partidelor politice în adevărate reţele informative ale securităţii. Aproape că nu există filială în care decizia finală să nu se afle la cheremul bătăioşilor informatori. Dacă şeful cel mare al Juntei ar decreta consensul naţional pentru ziua următoare, acesta s-ar produce în doi timpi şi trei mişcări. Numai că Junta nu are nevoie de consens, pentru că s-ar desconspira, s-ar invidualiza şi ar cade rapid pradă gonacilor din celelalte servicii secrete ale omenirii.

Revenirea la ordine şi normalitate ar fi păguboasă şi din punct de vedere economic. Ocultele triumfă doar în vremuri semi-anarhice. În consecinţă, o puzderie de diversiuni, lansate cu ritmicitate pe piaţă, distrag atenţia opiniei publice şi îi aduc la exasperare pe trupeţii celorlalţe servicii secrete planetare. Statele nu mai sunt conduse de guverne, ci de servicii secrete. Guvernanţii sunt doar actorii care ies la rampă pentru a rosti anumite scenarii, respectând cu stricteţe indicaţiile regizorale.

Toate statele comuniste au avut servicii secrete redutabile, dar nici unul nu este vânat de occidentali cu atâta temoasă fervoare ca securitatea. Şi asta pentru că serviciile respective s-au predat, s-au pus la dispoziţia celor tari. Chiar şi temutul KGB a înclinat steagul, ademenit cu deşarta promisiune că va avea un cuvânt de spus în viitorul omenirii. Numai securitatea românească, "evaporată" peste noapte, a scăpat controlului, iar aşa-ceva nu este de admis în contextul convenit al globalizării. Viitorul înseamnă interese clare, precis localizate, şi o corectă gestionare a faptelor, intenţiilor şi ideilor.

Juntiştii suceveni au misiunea de a contracara agresiunea germană. În mod surprinzător, francezii sunt cei care le fac cele mai multe probleme, prin diversiuni fistichii şi extrem de periculoase. Din fericire, Mesagerul reuşeşte să-i prevină, de fiecare dată, când li se întinde câte o capcană cu dichis. Mutarea serviciilor secrete

NATO din Paris la Geneva şi epurările care au coincis cu mutarea au dus la obturarea unor conexiuni informative, Junta orbecăind, vreme de câteva luni, în presupuneri. Apoi s-a reuşit, iarăşi, penetrarea, pe baza principiului autohton care te îndeamnă să apelezi la paznic, nu la director, atunci când doreşti un anume lucru dintr-o întreprindere.

Despre pericolul autonomizării Bucovinei şi, deci, al integrării europene a României prin decupare, s-a aflat chiar în ceasul în care foştii informatori ai securităţii deveniseră autorităţi politice locale. Atunci a şi sosit, pentru prima dată, Mesagerul la Suceava pentru a prelua totul sub control şi pentru a pune pe picioare o contrabandă în stil mare. Mesagerul era singurul care ştia că, în viitorul apropiat, România va fi înţesată cu francmasonerii, urmând ca, pe baza împotrivirii acestui insolit import, să fie desconspirată Junta. Numai că francmasoneriile sunt doar elemente de decor, butaforia care ajută marelui spectacol, dar care arată jalnic în absenţa luminilor şi a actorilor.

- Nu ne vom împotrivi invaziei francmasonice! Dimpotrivă, vom practica "politica porţilor deschise"! a decretat Mesagerul.

Juntiştii au transmis ordinul foştilor informatori, care s-au grăbit să se facă francmasoni, chiar dacă riscau un anume blam public din partea românilor lipsiţi de vocaţie internaţionalistă. Primul succes al Juntei l-a

reprezentat înfiinţarea lojei francmasonice LIONS, în care informatorii zeloşi au un cuvânt greu de spus. A urmat penetrarea fundaţiilor umanitare finanţate de serviciile secrete germane, garnisite atât de serios cu foşti informatori încât îţi vine să juri că Junta a dat la pace şi la pact de prietenie cu serviciul secret german, BND. De fapt, pseudo-fundaţiile s-au demitizat, între timp, până şi în ochii nemţilor, pentru că şi informatorii români, şi informatorii germani, ademeniţi de mirosul insolitului gheşeft, au cârmit-o spre afaceri.

- Nu mai trimiteţi haine vechi, pături, saltele şi paturi, că ne costă transportul cât nu face! ţipureşte, de aici, arhanghelul băştinaş al umanitarismului. Vrem computere second-hand, vrem tehnologie modernă!

Arhanghelul la fel de umanitar de dincolo se conformă. Munca informaţională cade în desuetitudine, se acoperă de ridicol. O întreagă mascaradă domină prezentul, şi-atunci şi BND, şi Junta se grăbesc să analizeze la rece situaţia. Serviciul secret german, BND, înţelege că foştii informatori ai securităţii au devenit factori de decizie în România, deci optează pentru negocieri directe cu clasa politică a foştilor informatori. La rândul ei, Junta sesizează că formatorii de opinie, politicieni şi ziarişti, sunt invitaţi tot mai des în Germania şi, ca şi în cazul francmasoneriilor, practică "politica porţilor deschise". Călătoresc prin Germania informatorii securităţii de se buimăcesc de atâta noroc porcesc.

Dincolo, spun povestea pe care o memorează aici. Dincoace, spun ce au aflat, ba mai adaugă ceva pe deasupra. În viaţa publică, se manifestă ca internaţionalişti, ca să-i bucure pe finanţatorii din BND.

*

Fără demagogie, e greu de crezut că am putea supravieţui clipei. Demagogia ne dă putere de viaţă, îmblânzeşte eşecurile şi luminează în roz viitorul. Demagogia uneşte comunităţile, pacifică popoarele şi eternizează religiile. Demagogia, adică refuzul permanent de a accepta realitatea aşa cum este. Demagogia, adică sensul inventat al unei vieţi lipsite de sens.

Dacă n-ar fi demagogia, noi nu ne-am mai naşte, ci am fi condamnaţi la viaţă, iar toate templele ar prinde să se clatine periculos. Un condamnat la viaţă nu s-ar teme de moarte şi, dacă nu s-ar teme, n-ar mai fi obligat să-şi calce conştient pe suflet. Un condamnat la viaţă nu s-ar mai iluziona cu devenirea, ci şi-ar executa încrâncenat sentinţa, numărând cu frenezie zilele care-i mai rămân până la eliberare. N-ar mai da brânciuri vecinului, nu l-ar mai domina lăcomia, orgoliile, oportunismul, bigotismul, compasiunea. Ar trăi, pur şi simplu. Ar ispăşi.

Aici nu mai locuieşte nimeni!

Dragoş Danubianu, aflat în anii de glorie şi civism ai Partidului Alianţei Civice, ia şi el munţii cu asalt, dornic să întremeze, în lumea satelor, grupuri de dialog social şi alianţe civice care să scoată România din marasm. La Moldoviţa, tânărul inginer are adresa unui gospodar, care a şi optat pentru economia de piaţă, procurându-şi un gater. Gospodarul primise misia istorică de a convoca douăzeci-treizeci de consăteni, dornici să se iniţieze în criticile impure ale politicii pure şi în celelalte filosoficale născocite de Nicolae Manolescu. Ajunge în bătătura omului gospodar şi întreprinzător şi constată că, în afară de un curcan gureş şi înfumurat, care-şi dă aere în faţa găinilor, nici o altă vietate politică nu mişcă prin zonă. Stă cât stă, aşteaptă cât aşteaptă, apoi se hotărăşte să plece, dar constată că nu se mai poate poate, pentru că se împotriveşte curcanul. Cu un aplomb şi cu o hotărâre care amintesc, înduioşător, de ofiţerii de serviciu de la Inspectoratul judeţean de Poliţie.

- Huş, comunistule! încearcă trei tentative de

evadare viitorul vicepreşedinte al consiliului judeţean, dar curcanul rămâne stâncă precum foştii informatori ai securităţii în conducerea filialelor judeţene ale partidelor istorice.

Ce-i de făcut?, se întreabă, instinctual şi leninist, Dragoş Danubianu. Să strige după ajutor înseamnă să se expună batjocorii publice rurale. Să încerce o ieşire în forţă din încercuire înseamnă să se expună unor consecinţe imprevizibile, să rişte o eventuală internare în spitalul judeţean, unde medicii, liberali în 1990, s-au făcut pedeserişti, adică duşmani ai dialogului social şi ai alinţelor civice în scop partinic. Stă, cugetă, evaluează la rece riscurile unei vieţi politice, iar tristeţea ca o pâclă la sol prinde să-i împle sufletul manolescian. Apoi, pe neaşteptate, îndemnul lui Dante de a lăsa orice speranţă când intri într-un loc precum ăsta cade în desuetitudine, pentru că în curte dau năvală, zgomotoşi, treizeci de ţărani, iar curcanul, precum Ceapaev - odinioară, cârâie către găini:

- Duşmanul se află în spatele nostru. După mine, înainteee!

Şi dispare, după grajd, însoţit de oştirea înaripatelor domestice.

Uşurat sufleteşte, ba chiar entuziasmat de slăbiciunea muntenilor faţă de dialoguri sociale, Dragoş Danubianu se arată mulţimii, dă noroc, în mod tradiţional cu toată lumea, apoi îşi pune în valoare sufletul

discursiv, abordând o tematică largă, responsabilă şi doldora de civism. Localnicii aprind ţigări lascive, ascultă cât ascultă, apoi, când politeţea specifică naţiei se epuizează, unul dintre ei izbucneşte:

- Ia mai dă-l în mă'sa pe Manolescu şi scoate banii, măi bărbuţă!

Omul politic împietreşte de uimire şi de imprevizibil. După cum arată, ocupanţii curţii nu par să fie tâlhari, deci nu-i posibil să atenteze la veniturile personale ale oaspetelui, care nu-s prea mici, pentru că lucrează la Renel, dar nici din cale-afară de mari.

- Domnilor, politica se face fără bani, din simţ civic! declamă Danubianu, închipuindu-şi că ţăranul român ar fi devenit un fandosit, care nu mişcă pai pentru gloria votului universal, dacă nu-i plătit ca un paşă.

- Dar ţapinăritul se face cu bani, nu? ripostează localnicul care pare să le fie celorlalţi căpetenie.

- Domnilor, noi n-am organizat nici o ţapinariadă. Noi vrem să câştigăm puterea, în mod moral, cu argumente!

Din clipa asta, dialogul nu mai poate fi reprodus, pentru că toată lumea intră în vorbă, şi, cerând banii, înjură temeinic, gospodăreşte, iar Dragoş Danubianu are ocazia de a-şi proba magnetismul politic asupra maselor dezlănţuite. Abia după vreun ceas de negociere, agitaţie şi bucluc, lucrurile se lămuresc. Politicianul PAC înţelege că nu se află în faţa viitoarei puternice organizaţii

locale, ci în faţa trupelor de ţapinari care au lucrat, timp de o lună, pentru gaterul viitorului şef de filială şi, acum, vor să fie plătiţi pentru munca lor. La rândul lor, ţapinarii pricep că insul cu alură intelectuală nu-i mahăr judeţean al cherestelelor şi binalelor, ci un negustor de vorbe şi naivitate publică. Pe neaşteptate şi în mod miraculos, se ivesc deasupra lumii câteva sticle de vodcă, iar ţapinarii, după ce gustă temeinic din vârtosul lichid, redevin concilianţi:

- Dom'le, până vine Ghiţă Gateristu'-PAC cu paralele, poţi să ne mai spui poveşti cu Manolescu...

*

E greu de crezut că ar mai exista, în judeţul nostru, o victimă care să se poată compara cu Constantin Sofroni. Junta coloneilor îl suspectează că ar fi fost racolat de BND şi îl supraveghează din scurt, aglomerându-l cu foşti informatori care se dau de ceasul morţii să-i descoase sufletul. BND, la rândul lui, îl suspectează că ar fi omul Juntei şi îi blochează iniţiativele de anvergură, împiedicându-l să obţină credibilitatea pe care o merită. Şi, în sfârşit, Securitatea ucraineană, care arbitrează, discret, cam tot ce se întâmplă prin zona noastră, îl ţine sub atentă observaţie, suspectându-l ba de apartenenţă la BND, ba la Juntă. Asta e soarta omului care luptă de unul singur, să fie suspectat de toate taberele.

De mulţi ani, de când şi-a procurat un computer şi a declamat că informatizarea e o condiţie a viitorului,

Constantin Sofroni a devenit suspect pentru măcar cele trei servicii secrete menționate. Toți cred că el ar deține o arhivă secretă de date, din moment ce a avut acces la o mulțime de informații. Şi toți urechiştii de prin areal speră să pună mâna pe prețioasa arhivă, care li se pare cu atât mai demnă de râvnit cu cât se dovedeşte a fi imposibil de găsit.

Prima tentativă de a pune mâna pe ipoteticele dischete s-a produs, la Rădăuți, pe când Constantin Sofroni cina, într-un restaurant, împreună cu un vechi cunoscut. O mână nevăzută a reuşit să-i subtilizeze geanta "Diplomat", în care nu se aflau decât câteva fleacuri şi ceva bani. Câțiva ani mai târziu, la Suceava, aceeaşi mână, sau poate alta, forțează portiera maşinii lui Sofroni şi înşfacă tot felul de obiecte, inclusiv câteva casete şi dischete. Cei de la Riadio TOP fac mare haz pe seama furtului, fără să bănuiască faptul că Sofroni este victima bătăliei nevăzute, pe care o susțin, dur şi nemilos, trei servicii secrete. Nu ştiu dacă "spărgătorii" au găsit ceva care să aducă, măcar în parte, cu atât de căutatele ipotetice dischete, dar, judecând după tristețea de după aceea a fostului mijlocaş al Metalului Rădăuți, se pare că şi Constantin Sofroni poate fi şantajat de către cei care se joacă, insensibili, cu destinele noastre. Dacă există, totuşi, astfel de lanțuri, nu se poate scăpa de ele decât prin mărturisire, prin adevăr, prin divulgare. E greu de crezut că Sofroni, care

pare să fi fost ultimul politician liber al Sucevei, ar avea forța să se împotrivească durilor care vor să-l aducă la statutul hemingway-an al câştigătorului care nu ia nimic, dar viața, pleonastică până la absurd, poate aduce şi cele mai imprevizibile surprize.

*

Mariana Bucaciuc se simte sigură pe ea, în prezența trupelor polițieneşti, care se află la datorie de fiecare dată când trebuie apărată viața unui escroc de furia mulțimii trasă pe sfoară.

- Să ne dai banii şi paşapoartele, doamnă, că facem moarte de om! se propteşte în fața patroanei un amărăştean, care şi-a vândut casa, caii şi căruța, cu gândul că se va stabili definitiv în Italia, grație Marianei Bucaciuc.

Suceveanca are privirea din urmă a Ioanei D'Arc.

- Domnule țăran, eu tocmai am supraviețuit unei cumplite tentative de viol, şi dumneata îmi vorbeşti, cu atâta cruzime şi lipsă de umanism, despre bani!? Doamne, cum pot fi unii oameni atât de insensibili la marile tragedii ale secolului?

- Cucoană, intervine un alt țăran, pe noi violul nu ne priveşte. Nouă să ne dai bănuții noştri chinuiți şi paşapoartele, că-ți dăm foc la magazin!

Soțul patroanei, firav şi insignifiant în prezența jumătății sale conjugale, se interpune între ea şi mulțime, precum sergentul de la Smârdan care a salvat Stindardul

patriei cu pieptul și viața sa.

- Oameni buni, iată prețul împotrivirii mele! Iată ce-a putut să-mi facă violatorul, când i-am cerut pașapoartele voastre!

Bucaciuc-soțul ridică spre cer un deget bandajat, care se presupune că ar fi fost rupt de către timișoreanul, părtaș la afacere, care ar fi vrut să se înfrupte forțat din nurii consoartei sale.

- Noi am trecut prin pericolul de a fi violați și uciși pentru binele și pașapoartele voastre, iar voi ne vorbiți nouă despre bani? declamă interogativ și teatral Mariana, iar trupele polițienești se strâng mai aproape, pentru a contracara o eventuală agresiune.

- Oameni buni, intervine un ofițer în uniformă, justiția își va face datoria! Aveți încredere în justiție și în democrație!

- Huooo! țipă mulțimea. Nouă să ne dea banii și pașapoartele! N-avem nevoie de justiție, ci de bani!

- Care bani? întreabă, legitimându-se, Grigore Vasile Blajinu, un ziarist rătăcit prin zonă.

Mulțimea păgubașilor îl încercuiește rapid, dar nu înainte ca Mariana Bucaciuc să apuce să-l avertizeze:

- Fii atent la ce scrii, că te dau în judecată! Sunt o persoană onorabilă, care nu permite să-i fie terfelită onoarea!

De regulă, cei care se încontrează cu jurnaliștii, în fața justiției, pe motive de onoare, nu prea au așa-ceva.

Personalitățile reale au convingerea că onoarea și demnitatea lor nu pot fi terfelite de niște nefericite cuvinte și nu apelează la pseudocosmetizare justițiară. Grigore Vasile Blajinu, care știe toate astea din amară experiență proprie, n-are timp să cântărească belicoasa avertizare a feminismului afacerist, pentru că e supus unui adevărat bombardament declarativ, căruia reușește să-i supraviețuiască la fel de eroic precum patroana suceveană tentativei timișorene de viol. Tentativă pusă, totuși, sub semnul întrebării, pentru că e greu de crezut că s-ar găsi un om atât de iresponsabil încât să-și riste libertatea pentru a se lupta cu un munte de osânză.

Mariana Bucaciuc a fost organizatoarea unor iluzorii excursii în Israel, Grecia, Italia și Germania. Iluzorii pentru că oficialii țărilor respective au priceput, la timp, că turismul românesc reprezintă, de fapt, un abil export de forță de muncă la negru și au refuzat acordarea vizelor. Costul unei iluzorii excursii a fost estimat de patroană și de partenerul ei timișorean cam la valoarea a două autoturisme "Dacia", plătibil în lei și valută. În loc de chitanțe, plătitorii primeau o etichetă a firmei "DANA srl", pe care scria simplu: *"Am primit 190 dolari USA și 120 000 lei"*. Urma semnătura și o ștampilă aproximativă. Cu cartonașele astea s-a strâns mulțime de bănet, cât să ajungă pentru cumpărarea întregii zone industriale a Sucevei.

- Oameni buni, tocmai au plecat, spre Timișoara, un

procuror şi un ofiţer de poliţie. Aveţi încredere în justiţie şi democraţie! intervine, iarăşi, ofiţerul de poliţie.

- O să dea seama violatorul! Să aplaudăm poliţia şi justiţia, oameni buni! intervine şi Mariana Bucaciuc, de parcă s-ar număra printre victime.

Cercetările ulterioare, conduse de vecinul de palier al patroanei băştinaşe, s-au împotmolit tergiversatoriu în ceţurile anilor care urmau să vină. S-a ajuns, totuşi, la un proces târziu şi inutil, la o mascaradă de gust îndoielnic. În final, executorii judecătoreşti primeau sarcina istorică de a recupera paguba mulţimii din averea personală a Marianei Bucaciuc. Numai că, între timp, soţii Bucaciuc divorţează, fosta patroană pierzând, cu ocazia partajului, toate bunurile pe care le-a avut vreodată. Fetele ei şi fostul ei bărbat se scaldă în opulenţă şi bogăţie, dar ei n-au nici o obligaţie faţă de nimeni. Dimpotrivă, sunt oameni onorabili şi demni de respect.

Mariana Bucaciuc, săracă de te apucă mila, s-a oploşit pe lângă fostul ei soţ, care dă dovadă de angelic umanism masculin. Seara, de pildă, ciocneşte câte un păhărel de şampanie cu biata fostă glorie afaceristă, apoi urmăresc, împreună, câte o telenovela care le stoarce lacrimi înduioşate. În fond, au şi ei suflet.

Arareori, sub presiunea tot mai estompată a păgubaşilor, executorii judecătoreşti bat la uşa tihnitului cuibuşor urban, şi-atunci Bucasiuc-ex-soţul se iveşte

bătăios şi eroic, precum, odinioară, în faţa violatorului timişorean:

- Ţin să vă avertizez că deranjaţi o proprietate privată şi că, în caz de recidivă, o să mă adresez justiţiei! Căci, v-am spus-o de atâtea ori, nu mai locuieşte nimeni aici!

Şi zău că are dreptate când spune că nu mai locuieşte **nimeni** acolo, în ciuda faptului că, după aceea, dincolo de uşa trântită în nasul executorilor, Mariana îl cuprinde, duios, de după gât şi oferă un pupic dulce.

*

În prezenţa femeilor care reprezintă autoritatea în stat, Romeus Clocotici devine alt om. Trupul lui firav şi lăptos se cabrează de parcă ar fi bine proţăpit pe un rug medieval, iar creierul se lasă absorbit, mistuit de instincte. Dacă există ceva adevăr în ceea ce se spune despre reîncarnare, atunci e aproape sigur că, într-o viaţă anterioară sau chiar în mai multe, Clocotici s-a aflat mereu de cealaltă parte a baricadei, iar ejecţiile lui permanente în prezenţa autorităţii sunt, de fapt, răbufniri ale subconştientului, care se dezlănţuie şi se răzbună pe lege şi ordine, abia astăzi. Altminteri, cum se explică faptul că numai femeile în uniformă, începând cu uniforma de gardian public şi terminând cu cea de magistrat, îl excită până la demenţă?

În prezenţa damelor în uniformă, Clocotici se goleşte de sine, transformîndu-se într-un falnic purtător de sex. Mai mult vampir decât fiinţă umană, mai mult patimă

decât raţiune. Prind să-i steclească ochii, în momentele acelea, cu atâta intensitate diabolică încât femininele, la rândul lor, cad în aceeaşi fascinaţie şi nu-şi doresc decât agresiva complicitate la umilirea lumii pe care o reprezintă. Este ca şi cum s-ar lăsa ademenite şi implicate într-o adevărată revoluţie împotriva moralei, într-un fel de iniţiere satanistă întru ale pierzaniei, iar descoperirea desfrâului pare să le priască. În fond, în sufletul fiecărei femei stă de veghe câte un drăcuşor poznaş care o tot îndeamnă la rele, dar majoritatea femininelor rezistă să supravieţuiască în limitele convenţiilor sociale doar pentru că nu li se iveşte ocazia de a călca strâmb, doar pentru că întârzie să se arate purtătorul de sex care să le taie calea.

Partidele de sex susţinute, în grabă, pe muchia biroului de magistrat temut, i-au adus o sumedenie de necazuri lui Romeus Clocotici. Preveniţi de rivale geloase, soţii încornoraţi au dat, adesea, buzna în templul desacralizat al legalităţii, şi i-au administrat vinovatului straşnice buşeli, dar Clocotici s-a obişnuit şi cu astea. Ba, mai mult, după o vreme a început să-i prevină singur pe bărbaţii cadânelor despre iminenta manifestare a infidelităţii conjugale, pentru că şi bătaia care urma a ajuns să-l excite până la extaz.

- Alo?... Domnul Cutare?... Îmi pare rău că trebuie să vă inoportunizez cu o veste proastă, dar soţia dumneavoastră tocmai s-a încuiat cu procurorul

Clocotici în biroul acestuia... Nu contează cine sunt, dar am şi eu o soţie acasă şi m-aş sufoca de disperare, dacă aş afla că-şi scutură ţâţele, pe un birou incomod, sub năbădăile şefului ei direct...

Închide. Ştie că, undeva, suficient de departe, bărbatul cuiva face spume la gură, în vreme ce sufletul i se prăjeşte la foc mărunt. Are la dispoziţie o jumătate de oră până ce uşa biroului lui va sări cât colo, izbită violent de umărul încornoratului, aşa că se grăbeşte să-i asalteze nevasta, care tocmai intră pe uşă şi care îşi pierde capul în faţa acestei ireale dezlănţuiri de patimă. Păcatul, constată instinctual femeia, e ca o cădere în seninătate, aşa că se abandonează purtătorului de sex fără umbră de sfială sau de teamă faţă de posibile consecinţe. Acasă, lângă bărbatul ei, este constrânsă să ducă o viaţă sexuală plictisitor de decentă, circumscrisă unei tradiţii sexuale de milenii, de care, pe neaşteptate, i se face greaţă. Abia acum, când purtătorul de sex se oferă drept victimă a fanteziilor, femeia conjugală se simte liberă, se simte cu adevărat femeie. Până şi sintagma asta, la care n-a cugetat niciodată, o revoltă şi o împinge spre pierzanie. În definitiv, e plictisitor şi dezarmant să fii şi să rămâi doar o biată femeie conjugală. Prin urmare, diavolul din ea îşi face de cap, iar trupul ei se iniţiază în tainele păcatului iniţial cu toate simţurile, până ce vine ţipătul, până ce intervine paroxismul pierzaniei, când şi uşa templului păgân sare

cât colo, iar soţul înşelat, adică partenerul mărginit şi lipsit de imaginaţie, dă buzna în încăpere şi, după o clipă de buimăceală, se repede spre rival cu o ploaie de pumni.

În clipa aceea, şi ea aşteptată, Clocotici e vampirul la care caută cu teamă, dar şi cu interes, toate femininele lumii. Nu-şi acoperă goliciunea, nu se eschivează din calea loviturilor. Stă drept şi uşor zâmbitor, insensibil la durere şi gustând din plin umilirea celuilalt. În mod ciudat, sexul lui noduros rămâne viguros ca o lance de drapel naţional sau poate ca un şarpe care asistă atent la dezastru, pândind victima care i se cuvine şi care îi şi va reveni în cele din urmă.

Purtătorul de coarne observă ce-i de observat. Cu un fel de laşitate uimită şi cu o uimire laşă observă virilitatea bicisnicului rival şi exclamă:

- Mă, tu nu eşti bărbat! Tu eşti numai bucata aceea dezgustătoare de carne...

Romeus Clocotici îşi trăieşte extazul până la capăt.

- Da! zice. M-am născut purtătorul de sex. Niciodată n-am fost altceva!

Ejecţia dispare în mod brutal, aproape într-o singură clipă, iar, în absenţa ejecţiei, Clocotici se oglindeşte jalnic chiar şi în ochii nevestei celuilalt, care tocmai păcătuise atât de păgân şi cu atâta sălbăticie. Îşi trage hainele pe trupul bicisnic şi lăptos cu vizibilă lehamite, apoi se aşează la biroul lui de toate zilele şi începe să

răsfoiască prin maldărul de dosare penale pe care le are de rezolvat.

Partenera de amor, revenind la statutul de femeie conjugală, se apropie de soţul ei hărăzit. Ca o pisică sălbatică unduieşte femeia conjugală spre vietatea încredinţată, social, dulcelui ei răsfăţ.

- Prostuţule, eu numai pe tine te iubesc! susură femeia, cabrându-şi ţâţele excitant refăcute su silicon printr-o costisitoare operaţie.

- Vorbim, acasă! gâfâie masculinul, fără să se ferească din calea buzelor ei neruşinate.

Undeva, în imensitatea Palatului Justiţiei, un ceas uriaş bate ora exactă, deşi nimeni nu mai este interesat de aşa-ceva.

*

De câţiva ani, plouă atât de des încât oamenii încep să creadă că Dumnezeu îşi plânge dezamăgirea de a-i fi creat.

Bufetul suedez

Maiorul Tănasă, marele administrator zonal al afacerilor la negru, este profund nemulţumit. Dă buzna în biroul colonelului Potârniche şi zice, spumegând de furie:

- Băăă, vreţi să intrăm cu toţii la pârnaie?

Potârniche, care tocmai a dat o raită prin sectorul de ascultare a telefoanelor urbei, unde câteva pipiţe trăsnet lucrează, cică, direct pentru ministrul de interne, dar fac amor cu oricare dintre localnicii cu ceva parai în buzunare, este un optimist incorigibil.

- Adică de ce, măi Tănasă, am intra tocmai noi la pârnaie? Nu suntem noi Poliţia, braţul înarmat al democraţiei creştine?

Discuţiile serioase nu se pot susţine decât în compania trascăurilor de import. Cel puţin asta e opinia lui Potârniche, care a dobândit reflexul de a scoate sticla şi paharele ori de câte ori îi intră cineva în birou.

- În mod normal, zice, după ce umple paharele, ar trebui să mi te adresezi cu respectul gradului pe care îl am...

- Dacă nimerim la "mititica", gradele nu mai fac două

parale. O să mă rogi ca pe sfinţi să nu-ţi pronunţ gradul, când vom sfârşi într-o celulă, înghesuiţi printre douăzeci-treizeci de deţinuţi homosexuali. Chestia asta cu gradele s-ar putea să-i excite...

Colonelul Potârniche soarbe din licoare, fără grabă, ca un iniţiat în astfel de taine.

- Măi Tănasă, tu eşti băiat bun, harnic, onest, credincios. Tragi la ham ca nimeni altul. Dar cu mintea stai cât se poate de prost. Şi-atunci, de ce dracu' te chinui să-ţi reactivezi funcţiile iremediabil handicapate?

În intimitatea lui absolută, Tănasă este de o părere contrarie. Se simte un om capabil şi extrem de inteligent. *Proştii nu pot face bani!* ţipă în el un început de orgoliu.

- Ştii ce-a mai făcut Nicodim Nanău? întreabă, şi mai înfuriat, maiorul Tănasă.

Potârniche ştie că Nicodim îşi mai construieşte o vilă, departe de ochii lumii, la Cîmpulung Moldovenesc. Dacă prinde de veste PRO TV sau presa centrală, poate ieşi niţel fum, dar problema e rezolvabilă, pentru că Nicodim Nanău şi-a pregătit dosarul de pensinoare pentru o astfel de nedorită eventualitate.

- Îşi mai construieşte o vilă, zice Potârniche, atent la reacţia subalternului.

- Vax! Asta nu-i nimic! spumegă Tănasă.

- Cum adică?

- Ştii că a licitat pentru complexul "Rapsodia" din Botoşani? Ştii că s-a lansat, pe cont propriu, într-o

mulţime de alte afaceri suspecte?

- Astea, într-adevăr, pot pricinui necazuri! consimte Potârniche. Dar cine-şi poate permite să încerce să probeze astfel de chestii? Poate îndrăzni cineva să ridice primul piatra?

Parafraza biblică îi place într-atât, încât o pronunţă răspicat, precum fostul prefect Băncescu, de la care o şi aflase într-o şedinţă operativă.

- Poate. Îs mulţi care pot şi care lucrează pervers împotriva noastră. Dacă nu le venim noi de hac, din vreme, ăştia pot să ridice piatra şi să dea în noi de să ne meargă fulgii!

După vreun ceas de discuţii cu maiorul Tănasă, colonelul Potârniche urcă, iarăşi, în încăperea care găzduieşte serviciul de ascultare a telefoanelor urbei. E vizibil îngrijorat, iar fetele, citindu-i sufletul, ezită să-l întâmpine cu obişnuita hârjoană, care se sfârşeşte, cel mai adesea, cu câte o adevărată orgie sexuală. Stau cuminţi lângă aparatele lor, pândindu-i reacţiile.

- Mda, puteţi ieşi la o ţigară! zice Potârniche, căruia nu-i scapă nimic, chiar dacă-i apasă o lespede pe suflet.

De undeva, de foarte departe, Mesagerul ascultă raportul cu mare atenţie. El este singurul care ştie că în fiecare judeţ al mândrei noastre patrii există câte un Nicodim Nanău, câte un Potârniche, câte un Tănasă şi câte alţi câţiva care au devenit victime ale nesănătoasei lor lăcomii. Să renunţi la ei ar însemna să organizezi un

adevărat genocid, şubrezind periculos de mult a Junta şi marile ei interese naţionale.

- Nu-ţi fă probleme! Într-o săptămână, desfiinţăm serviciul "doi şi un sfert" şi îi confiscăm arhiva. Cât despre poliţiştii şi procurorii care nu-şi cunosc lungul nasului, scăpaţi voi de ei într-un fel sau altul! În definitiv, e vorba de pielea voastră şi presupun că încă vă este extrem de dragă...

Peste nici o lună, colonelul sucevean care a pus beţe în roatele primei contrabande cu ţigări a fost demis din funcţie. Neaşteptata veste l-a bulversat într-atât încât a golit, cu disperare, de conţinut toate sticlele care i-au stat la îndemână. Spre seară, beat cui de disperare, colonelul a prins să strige in curtea Inspectoratului:

- Mafioţilooor!... Mafioţilooor!...

A fost luat pe sus de doi gealaţi în uniformă şi dus la culcare. Când s-a trezit din beţie, n-a mai spus nimic. În definitiv, omul se poate obişnui cu gândul pierderii funcţiei, atunci când e la un pas de a-şi pierde şi viaţa.

*

Civilizaţia, cultura şi confortul occidental s-au insinuat în viaţa cetăţii ca o mireasmă de primăvară. Aproape că nu trece săptămână dumnezeiască în care Suceava să nu se răsfeţe cu câte un eveniment cultural de excepţie, atât de renumitul "bufet suedez", la care participă crema socială şi jurnalistică a ţinutului. În

consecinţă, biblioteca, universitatea, muzeul, casa culturii, librăriile şi teatrul s-au retras în anonimizantul statut al substantivelor comune, pe care îl şi merită pe deplin, gloria spiritului contemporan urmând să strălucească orbitor în incintele restaurantelor "Gloria", "Areni", "Nistru", "Central", "Bucovina" şi "Arcaşul".

Ziariştii sunt vedetele de necontestat ale celebrelor noastre bufete suedeze. Când intră ei, cu mers de fotbalist sau de stea hollywood-iană, distinsele feţe politicieneşti, funcţionăreşti sau afaceriste înfloresc de zâmbet şi de inteligenţă, iar mâinile care fac istoria patriei se întind ca nişte petale de nufăr pentru a strânge, amical, mâinile delicate ale mânuitorilor de pixuri. Un ziarist, în vremuri de tranziţie, e mai deştept decât Eliade, Cioran şi Ionesco luaţi la un loc, e mai frumos decât Piersic şi mai popular decât Hagi şi Ion Ţiriac. Fiecare cuvinţel care scapă de pe buzele lui plictisite e aur curat şi nu există ureche sau urechiuşă care să nu-l culeagă şi să nu-l preţuiască. Intră, de pildă, Romulus Nicolae şi zice "Salut, moşule! Care-i treaba?", iar bufetardul suedez, fie el politician, funcţionar public sau om de afaceri, se fâsticeşte ca o fată mare, chibzuind la conotaţiile profunde ale mesajului incifrat transmis de omul numărul unu al lingvismului ştiristic băştinaş. Tremură ca trestia şi ca cireşul din fundul grădinii unui poem de Ion Cozmei bietul bufetard suedez băştinaş şi abia când îi mai vine sufletul la loc îndrăzneşte să-şi

abordeze idolul, dar şi atunci cu infinită şi clătinată timiditate:

- Ce mai scrieţi în săptănâna următoare?

Romulus, care-i băiat bun şi fără fason exagerat, n-o face pe Lev Tolstoi, deşi, fără nici o îndoială, este un ziarist remarcabil, dotat cu fler, cu diplomaţie şi cu o uşurinţă a scrisului demnă de invidiat. În plus, a izbutit să-şi creeze o reţea proprie de informatori mult mai eficientă decât cele ale serviciilor secrete care taie frunze la câini prin urbea noastră. Romulus Nicolae este propria sa creaţie, adică un tip forţos care se joacă cu politicienii provinciali ca pisica cu şoarecele. Nu-i unul care să nu se gudure prin preajma lui şi să nu se grăbească în a-i împlini dorinţele. Practic, Romulus Nicolae este omul care ia marile decizii în judeţ, scenaristul şi regizorul spectacolului în care se mişcă marionetele. Romulus nu are contracandidaţi, chiar dacă mărimile locale se dau de ceasul morţii să fie şi pe placul altora. Sorin Damaschin, de pildă, pe care faima PRO TV-ului îl gâdilă la lingurică de se uită bietul fecior în oglindă şi nu-şi poate crede simţurilor cât de frumos şi de inteligent a devenit peste noapte, are o imaginaţie de bărăgan înţelenit şi o mobilitate intelectuală pe măsură. Dar Damaschin şi-a pierdut individualitatea, el devenind în ochii localnicilor balonul de săpun pe care scrie PRO TV, adică o forţă, adică o afacere rentabilă. Damaschin e ca o fereastră zidită, şi prin lipsa de

importanţă pe care o are în sistemul PRO TV, şi prin jalnicele lui calităţi reportericeşti. Pe când Romulus Nicolae înseamnă exact opusul. Într-un singur an, a făcut din Dragoş Danubianu un personaj celebru, apoi, când Danubianu, pătruns de importanţa funcţiei de vicepreşedinte al Consiliului Judeţean, pe care i-o făcuse Romulus cadou, a pus problema noilor coordonate care trebuie să caracterizeze prietenia lor, l-a abandonat în anonimatul de care nu prea mai are şanse să scape vreodată.. Romulus adoră joaca de-a joaca şi, în consecinţă, practică o oralitate picantă. Când bufetarzii îl întreabă, unul câte unul, ce are în lucru, ziaristul răspunde cu poznaşă vulgaritate:

- Bag pe ţeavă o chestie tare. Citeşte şi-o să vezi cum îi f... pe toţi!

Lămurindu-se pe deplin asupra militantismului cotidian, omul nostru se îndreaptă spre aglomerarea de mese puse cap la cap şi una peste alta, alege dintre bunătăţuri pe cele care-i plac mai mult, apoi, cu paharul şi farfuria în mână, se îndreaptă spre un grup de cetăţeni elitişti, care discută civic şi responsabil tot felul de probleme de-ale ţinutului. Şi, indiferent de ce se discută, tot prinde o clipă în care să facă şi el impresie. Zice:

- În chestiunea asta, tocmai am discutat cu Romulus Nicolae, care îmi împărtăşeşte punctul de vedere...

Urechile se fac pâlnie, în vreme ce maxilarele trudesc masticatoriu pentru răsfăţul papilelor gustative

băştinaşe care se iniţiază cu sârg în glorioasa civilizaţie suedeză.

*

Gavril Moroşan, primul Primar al judeţului, deci un fel de precursor al prefecţilor democraţi ai acestui sfârşit de mileniu, posedă o inteligenţă mobilă, care-l ajută să se ancoreze puternic în fiecare clipă a istoriei. Cu comuniştii a cam avut necazuri, Emil Bobu duşmănindu-l pe faţă. Nici cu democraţii care, la urma urmei, sunt comuniştii şi securiştii de odinioară rebotezaţi în Apa Sâmbetei, nu se împacă prea bine, şi asta pentru că inteligenţa lui vioaie şi pragmatică îi eclipsează iremediabil pe toţi. Dar puţin îi pasă lui Gavril Moroşan de măruntacii clipei care se bat cu cărămida în piept şi se proclamă buricul pământului. La fel de mult îl impresionează lozincile ideologice care derivă din snobismul nostru ancestral, deturnat spre politică.

- Mă, în ţara asta se întâmplă ce s-a întâmplat cu Catinca din Lisaura la venirea ruşilor!

Ziaristul Grigore Vasile Blajinu, singurul peniţar care i-a cam şifonat imaginea publică lui Gavril Moroşan, îşi trece palma peste claia împuţinat zburătăcită a podoabei capilare.

- Şi ce-a păţit Catinca din Lisaura?

- Catinca spăla rufe în vadul Sucevei, când au venit ruşii. Sta aplecată de i se vedeau, ademenitor, chiroşcuţele şi spăla rufele. Un rus, care tocmai trecea

pe malul apei, se apropie, o prinde de talie şi începe s-o lucreze. Catinca - nimic, spăla rufe şi se prefăcea că nu bagă de seamă ce i se întâmplă. Şi-atunci, de pe dealul lutăriei, strigă Marghioala: *Fa Catincă fa, vezi că te violează un rus!* Catinca clăteşte cămaşa, apoi întreabă peste umăr: *De mult, Marghioală, de mult?*

Grigore Vasile Blajinu izbucneşte în râs.

- Nu râde, că nu-i de râs, ci de plâns. Pentru că aşa se întâmplă şi cu ţara asta, care tocmai a scăpat, precum Catinca din Lisaura, din braţele rusului. Cum scapă, cum se întoarce cu chiroşcuţele spre vest, dar tot cu poalele ridicate. Parcă am fi blestemaţi, noi nu putem trăi fără să ne reguleze alţii...

- Oricum, bine că am terminat-o cu ruşii! zice Blajinu, doar pentru a se pune în poară.

- Mă, integrarea europeană înseamnă, de fapt, o invazie comercială occidentală în România. Noi, încolo, nu avem ce face. Nu-i putem concura pe vestici, nici pe pieţele lor, nici pe piaţa românească, oricât ne-am strădui cu retehnologizarea. Singura noastră şansă rămâne Răsăritul. Asistăm la a doua mare migraţie. De data asta, vine de la vest spre est. Ar trebui să fim deştepţi şi să ne năpustim pe piaţa fostului imperiu sovietic. Dar cu cine să fim deştepţi? Cu sforăitorii de lozinci?

Grigore Vasile Blajinu, el însuşi un sforăitor de lozinci, este ferm convins că ruşii ne-au aglomerat cu spioni şi că din toată treaba asta o să iasă mare bucluc.

- Şi prin cine să cucerim noi piaţa rusă? Prin spionul Cazacu, pe care dumneata îl protejezi, angajându-l reprezentant al Camerei de Comerţ şi Industrie Suceava la Cernăuţi.

Gavril Moroşan se înfurie. Prostia îl înfurie întotdeauna.

- Domnule, să admitem că Gheorghe Cazacu ar fi spion KGB. Dar Gheorghe Cazacu a deschis, pentru România, câteva zeci de filiale comerciale în statele fostului imperiu. Jumătate din exportul românesc se bazează pe eforturile "spionului" Cazacu. Judecă singur dacă e rău sau bine! După aceea, deschide ochii şi vezi ce fac, tot în România, Coca Cola şi Shell. Noi puteam să avem o puternică industrie de sucuri naturale, care să aducă în ţară valută cu carul, dar ne-am predat firmei Coca Cola. Noi puteam deveni veriga de bază în drumul petrolului dinspre Asia înspre Europa, dar nici măcar benzinari locali nu mai rămânem, pentru că ne predăm celor de la Shell şi altora ca ei, care-şi cunosc bine interesul şi judecă numai cu mintea. Nu ca noi, care nici măcar cu sufletul nu mai judecăm, ci doar cu lozincile pe care ni le aduc alţii. Şi-atunci, unde-i şi cine-i spionul?

*

Niciodată n-a fost atât de fericit colonelul Tudor Zmeură ca în ziua în care s-a zvonit că Legea privind accesul cetăţenilor la propriul lor dosar va fi votată în parlament. Timp de o zi şi o noapte, după aceea, Zmeură

a stat şi a chibzuit care dintre foştii informatori merită să fie desconspiraţi în presă, dar n-a prea găsit motive care să-l îndemne să-şi pună vechii tovarăşi cu botul pe labe. Băieţi unul şi unul, disciplinaţi şi dornici de aburcuşuri pe scara socială, informatorii de ieri, de astăzi şi pentru totdeauna nu precupeţesc nici un efort pentru a-şi face datoria. Nimic nu le stă în cale, nici măcar conştiinţa. Spionează, toarnă şi execută ordinele fără crâcnire. Securitatea, deşi nu mai există ca instituţie, conduce ţara în sistem pluripartit.

Şi totuşi, neamul, în cumintoşenia lui seculară, merită o satisfacţie, merită spectacolul care să-i ţină loc de pâine. Trebuie ţinut într-un veşnic suspans, într-o preocupare perpetuă, ca să nu mai aibă când observa câte şi cum se întâmplă. Încă din vremurile în care au venit migratorii, au descălecat, s-au dezbrăcat, s-au îmbăiat în apele noastre cristaline şi au constatat, după aceea, că le lipsesc hainele şi caii, încă din vremurile acelea minunate, românul a fost cumpătat şi predispus iertării. Iar vocaţia asta de a şterge totul cu buretele se manifestă şi în tranziţie, când păcatele unora sunt atât de multe şi de grele încât se spetesc poporenii iertându-le. Mulţimea aceasta minunată merită să se delecteze cu câteva dosare de informatori, meşterite cu dichis de către marii maeştri ai combinaţiilor. Ceea ce nici nu este greu, în condiţiile exploziei de tehnică şi tehnicitate occidentală. Dacă nu le oferi câteva victime, dacă laşi

poporenii fără preocupare, s-ar putea să înceapă să cugete şi să pună întrebări; iar răspunsurile pot face să se prăbuşească miturile securiste la crearea cărora a trudit atâta vreme Pavel Coruţ-Cernescu, marele maestru în prostirea mulţimii. Rămaşi fără preocupare, poporenii s-ar putea întreba unde ni-s torţionarii de odinioară, unde-s şantajiştii şi ipocriţii, şi i-ar regăsi pe toţi, prin preajmă, huzurind şi punând ţara la cale. Ar fi extrem de periculos dacă s-ar pricepe că desfiinţata securitate este adevărata putere, puterea care prosperă, puterea care se răzbună. Ameninţarea de odinioară, care promitea *"În fiecare casă / Câte un mort pe masă!"* a devenit realitate. Numai imbecilii şi-au putut închipui că securiştii au să-şi spele umilinţa în sânge. Trăim într-un secol în care crima nu mai înseamnă un spectacol violent, ci o artă, punerea în scenă a scenariului grandios al pierzaniei, cu victima victimizându-se de bună voie şi cu călăul asistând, demiurgic aproape, la împlinirea operei sale. S-au dus definitiv vremurile în care Feller punea să fie ucişi intelectualii Bucovinei în celule întunecoase, iar cărţile să fie arse în curtea interioară a închisorii. De asta nici n-au rezistat prea mult cei precum Feller, care n-au priceput nimic din dialectica socială. Chiar şi acum, când e un biet pensionar nevolnic, Feller clocoteşte de patimă, o patimă vâscoasă care se revarsă în delaţiuni ordinare, în plângeri adresate organismelor internaţionale prin care cere reîncarcerarea legionarilor

şi a ziariştilor care pomenesc, în treacăt, despre crimele lui de odinioară. Un securist adevărat nu se plânge nimănui, ci doar îşi ţese plasa în jurul victimei, o strânge, o paralizează. Fără îndoială, fiecare ordine are dizidenţii şi potrivnicii ei. Întotdeauna vor exista răzvrătiţi, nesupuşi, oameni parcă predestinaţi suferinţei. Dar tocmai aceştia, adversarii, pot deveni pionii de bază într-o extrem de inteligentă partidă de şah. Arată-le alţi adversari, asmute-i împotriva altora şi ai să fii mereu departe de primejdii! De pildă, acum, când mulţimea doreşte neomeneşte să se răsfeţe cu anecdotica delaţiunii contemporane, cine ne împiedică să mai scăpăm de câţiva adversari? Victimele de odinioară ne sunt atât de familiare încât le putem victimiza încă o dată. O dată, de două ori, de o sută de ori, de atâtea ori de câte vom avea nevoie de o victimă cu rol de paravan pentru acoperirea faptelor care fac istoria. Pentru că, în fond, asta şi înseamnă crimele politice: fapte care fac istoria.

*

- Infinitul reprezintă prima demagogie a ştiinţei, zice profesaorul de matematici. Infinitul nu are nimic poetic în el. Infinitul este recunoaşterea optimistă a imposibilităţii cunoaşterii. Infinitul este marginea capacităţilor umane. Infinitul e un vax!, declamă profesorul de matematici în clipele în care întunericul serii se insinuează peste târg pentru a acoperi toate

bletămăţiile de peste zi.

Unul câte unul, geamurile oraşului îşi trag obloanele beznei peste zădărniciile vremii. Sfârşit.

Cuprins